

4Ω

**Naplnil
sa čas ...
Čiňte pokánie
a verte
v evanjelium!**

MK 1,15

Žiwa!
SLOVA

3

1991

ročník XXIII

10x/ 3 VECI, KTORÉ MÁME ROBIŤ

Po smrti istého kazateľa sa v jeho poznámkovom bloku našli tieto rady:

1. Tri veci máme MILOVAŤ: zmužilosť, láskavosť a pravdu.
2. Tri veci máme NENÁVIDIEŤ: ukrutnosť, pýchu a nevďačnosť.
3. O tri veci máme PROSIŤ: o vieru, o pokoj a o čisté srdce.
4. Troch vecí sa máme CHRÁNIŤ: lenivosť, ohováranie a prázdne reči.
5. Tri veci máme OVLÁDAŤ: náladu, jazyk a spôsob života.
6. Na tri veci máme MYSLIEŤ: na život, na smrť a na večnosť.
7. Na tri veci NEZABÚDAJME: že Pán Ježiš za nás zomrel na kríži, že žije pre nás na tróne po Božej pravici a že si pre nás príde.
8. Za tri veci máme ĎAKOVAŤ: za odpustenie hriechov, za večný život a za spravodlnenie.
9. Tri veci si máme stále PRIPOMÍNAŤ: že sme s Kristom zomreli, že s Ním žijeme a že spolu s Ním budeme kraľovať.
10. O troch veciach máme PREMÝŠLAŤ: že nás svet pozoruje a súdi, že nás pozorujú veriaci a robia si o nás úsudok, a že nás pozoruje Pán a bude nás posudzovať pred svojou súdnou stolicou.

Večný život 11/68

A tak tí, ktorí sú Kristovi,
ukrižovali svoje telo
s vášňami a žiadostami.

Ga 5,24

ZIVÁ SLOVA vydávajú Křestanské sbory v ČSFR ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon 26 13 46. Administrace: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30,— Kčs. Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Ostravské tiskárny, s. p. Ostrava, provoz Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

ČASOVÝ UNAVENÝ

Živý — zmrtvýchvstalý Pán přichází toho večera prvního dne po sobotě do SHROMÁŽDĚNÍ svých učedníků... Nachází tam **zavřené dveře** pro jejich neutěněný duchovní stav nedověry — ze zklamání pozemských perspektiv, ze strachu z mocných nepřátel a z jejich vlastní nejisté, bezprogramové budoucnosti!

Nachází právě tak **zavřená srdce** svých učedníků pro něj, pro jeho slovo — a vůbec pro jejich výsostný úkol šíření svého poselství lásky a pravdy. Setkává se s naprostou nepřipraveností na jeho příchod podle jasněho zaslíbení svého slova... [Jan 20,19a].

Přichází k nim — a oni ho nevidí pro naplnění své duše svými předsudky a starostmi pro nevěru srdce.

Stojí uprostřed nich — a oni vidí všechno jiné, jen ne JEHO. Mluví jim své nejvzácnější slovo potěšení a přání, a snad ani nevnímají JEHO: „Pokoj vám!“... (Mt 14,26). Jsou zřejmě šokováni a jejich srdce „neslyší“.

Ukázání jeho rukou a boku — neklamných důkazů hrozných ran kříže, potvrzuje nepochybnou totožnost živého — vzkříšeného MISTRA a PÁNA, aby se otevřely jejich duchovní oči, aby učedníci viděli jen jeho samého v jedinečném vítězství nad smrtí, hrobem a peklem — za ně a pro ně. Aby pochopili, že ON je VZKŘÍŠENÍ a ŽIVOT, a ten, „kdo věří v něho, byť pak i umřel, má věčný život“! [Jan 11,25].

Tak se dotýká jejich „nesmyslného a zpozdilého srdce k věření všemu tomu, což mluvili proroci — a že musel těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou“... (L 24,25-26). Uzdravené srdce od nevěry otvírá oči, obrácené nyní k úplně jinému pohledu, uší — se smyslem pro jinou řeč, otvírá celý lidský život pro **poselství RADOSTI učedníků z VIDĚNÍ PÁNA!**

Teprve nyní nabývá plného smyslu ono vzácné slovo a přání našeho Pána, **když je jeho učedník prožije v přítomnosti svého živého — vzkříšeného Spasitele: „Pokoj vám!“**

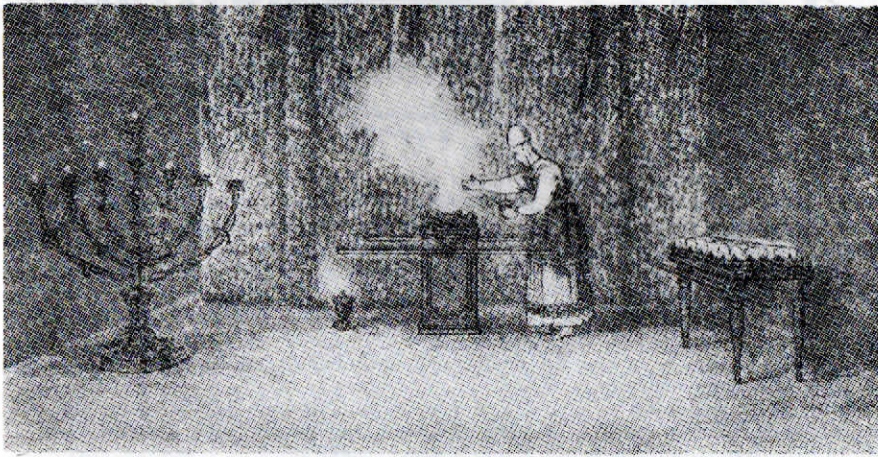
To platí především pro ty, k nimž přišel, aby svět skrze ně pokoj Boží poznával a přijímal v radostné zvěsti evangelia Kristovy a lásky — **právě tak DNES — v novém roce nové naděje — v otevřených dveřích nové milosti roku 1991!**

A přece ještě je ono milostivé DNES [Žd 3,7,4,7,13], a s ním příležitost posloužit bližnímu evangeliem k spáse a zemdleným k službě víry a účinné lásky — **pro připravené, věrně čekající zaslíbený příchod svého Pána** (1 Tes 5,1-6)! Pro díky Boží není čas pro dnešní komplexy z totalitní minulosti, pro deprese z naší tak těžce se rodící — ale svobodné přítomnosti, tím méně z naší nejisté morální, ekonomické, sociální a ekologické budoucnosti... Duch Pána Ježíše Krista vede zrak naší víry od nás samých, od světa a jeho vzrušujících a neklidných životních okolností k parusii — nyní už tak všeobecně zřejmému a blízkému **příchodu Kristovu** pro svou draze vykoupenou církev — před hroznou antikristovskou epochou soudu na této zemi.

DNES JSOU OTEVŘENY všechny dveře ke všemu a pro všechno — každému v plně svobodě demokracie a plurality — k vidinám a pokusům o dosažení „tržně ekonomického blahobytu“ [když ten socialistický a komunistický bez Boha tak žalostně selhal — a selže všechno lidské úsilí bez něho podle zákona setby a žně!]. **Právě tak jsou z veliké Boží milosti dokořán otevřeny dveře k vykupování času podle Božího srdce v duchu slov Páně „POKOJ VÁM!“ (Fp. 4,4-7).**

kk

NAŠA KŇAŽSKÁ SLUŽBA

„... i sami sa ako živé kamene budete, duchovný dom, sväté kňazstvo, obetovať duchovné obeti, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista“ (1 Pt 2,5).

„Teda skrze neho (Ježiša) obetujeme vždycky Bohu obeť chvály, to jest ovocie rtov, vyznávajúcich jeho meno“ (Žd 13,15).

„Vyvolení pútnici v diaspore“, ktorým Peter adresoval svoje listy, boli väčšinou veriaci zo Židov a aj tí, ktorým bol určený list Židom. V čom sa lišili od nás? Bolo to hlavne v tom, že od malička títo ľudia boli vychovávaní v bázni Božej a v úcte k bohoslužbe podľa Zákona. Vedeli, čo znamená kňazská služba, vedeli si dobre predstaviť, čo to znamená pre kňaza prinášať obeť, vstupovať do svätyne. Dvere do svätyne videli v jeruzalemskom chráme, ale veriaci cez ne nesmeli. Ani len myslou si nemohli predstaviť, že by tam niekedy vstúpili. A teraz im pisateľ v dopise uvádza: „Keď teda máme, bratia, smelosť do vchodu do svätyne v krvi Ježišovej, ... pristupujeme s pravdivým srdcom v plnej istote viery majúc pokropené srdcia od zlého svedomia“ (Žd

10,19-23). To, čo bolo pre nich ako pre Židov nemysliteľné, vstúpiť do zemskej svätyne, teraz je reálne: môžu vstúpiť do svätyne nebeskej, priamo pred Boží trón, kde už nie je rozdelenie na svätyňu a svätyňu svätých. Tam, pred Božím trónom, je zlatý oltár (Zj 8,3), kde prichádzajú modlitby Jeho svätých.

Milí čitatelia, tieto citované slová oboch pisateľov patria aj nám. Prijímame to, že máme právo pristupovať priamo pred Boží trón a skutočne aj pristupujeme, keď sa modlíme, keď prinášame obeť chvály. Uvedomujeme si to? Pristupujeme tak, ako to doporučil pisateľ listu Židom? Starozákonná služba pri stánku alebo v chráme bola obrazom na našu službu dnes. A aký je rozdiel medzi svätyňou v jeruzalemskom chráme a nebeskou svätyňou s trónom

Božím a zlatým oltárom, taký je rozdiel medzi kňazskou službou levitskou a našou kňazskou službou. Keď bola služba litery slávna, okolo viacej je slávnejšia služba Ducha (2K 3,7-8).

Sledujme preto službu starozákonného kňaza, ktorý prinášal kadidlo na zlatý oltár vo svätyni a premietnime si ju do našej slávnej služby Pánovi.

1. Kňaz, ktorý mal vstúpiť do svätyne, musel sa najprv pripraviť „doma“, tam, kde ho nikto nevidel. Skôr, ako vzal určené rúcho, ktoré bolo biele, musel sa umyť. Na nečisté telo nemohol predať obliecť slávnostný oblek, v ktorom sa mal ukázať pred Bohom. Ako to čítame v liste Židom? „Telo umyté čistou vodou“ (10,23). Koľko problémov nám robí „telo!“ Lebo s našim telom nedisponuje len náš duch a Duch Boží, ale aj naša telesnosť. „Nech teda nekraľuje hriech vo vašom smrteľnom tele“ (R 6,12). Potrebujeme sa umyť vo vode Božieho slova, vyznať nečistotu nášho života Pánovi. Ak by sa niekto domnieval, že nepotrebuje denne vyznať svoje hriechy, potom klame sám seba, ako to povedal Ján: „Keď povieme, že nemáme hriechu, sami seba zvodíme a niet v nás pravdy. Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti“ (1J 8-9). Preto potrebujeme „komôrku“, kde sme sami s Pánom a vyznávame mu aj to, čo sme pre Neho neurobili, lebo veď aj to je hriech (Jk 4,17).

2. Rúcho si pravda nerobíme sami, ani kňazi si ho sami nevyrobili. To dostali. Rúcho spravodlivosti a spasenia, tým nás obdaril náš Pán. To je slávne, rúcho zhielené Jeho krvou. Nezašpiníme si ho? Môže sa stať aj to. „Kto si spravodlivý, ospravedlí sa ešte, kto si svätý, posväť sa ešte“ (Zj 22,11), tak nám privoláva Pán Ježiš z nebies. To sa týka už nášho ducha, našej duše. Preto: „Pristupujeme s pravdivým srdcom v plnej istote viery majúc pokropené srdcia a tak očistené od zlého svedomia“ (Žd 10,22). Navonok je v mojom živote všetko v poriadku. „Telo je umyté“, nerobilo mi včera problémy, smiem ísť do nebeskej svätyne.

Ale čo moje svedomie? Nemá snáď niekto niečo proti mne? Spomínaj! Nestal si si dať s bratom vec do poriadku a domnievaš sa, že ty nie si na vine? Možno si čakal, že príde on za tebou. Ale on to robí podobne. Čaká na teba. Čo teraz? „Teda, keby si doniesol svoj dar na oltár a tam by si sa rozpamätal, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj tam svoj dar pred oltárom a choď, najprv sa zmier so svojim bratom a potom príď a obetuj svoj dar“ (Mt 5,23-24). Toto sú slová Pána Ježiša a majú pre nás zásadný význam. Viacej je pred Bohom poslúchať ako obetovať. To Izraelci obrátili poradie hodnôt. Mysleli si, že Pán Boh potrebuje ich obeť, hoci prinášali obetné zvieratá kuľhavé, slabé, nepotrebné. Pán Boh sa díva k srdcu. Ak máš veci v neporiadku — doma, v práci, v zbere — daj ich najprv do poriadku a potom vstúp pred Boží trón. Inak tvoja obeť nebude prijatá.

Čo je tu zvláštne: „... ak má tvoj brat niečo proti tebe“. Choď za ním! To je obrátené poradie ako vo svete. Keď niečo proti niekomu máš, ideš za ním a povieš mu to. Ale ty nič proti nikomu nemáš a predať spomínaj, daj veci do poriadku. Aký to musí byť požehnaný zbor, kde sa tento poriadok dodržiava. Nikto nemá proti nikomu nič. Potom obeť chvály sú Bohom prijímané a rozlieva sa Jeho požehnanie.

Môže sa stať, že naše srdce si akosi neuvedomuje, že vstupujeme pred Boží trón. Odriekame modlitby ústami, možno dušou (rozumom), ale náš duch je nezúčastnený. Preto sa máme pripraviť, nášho ducha. Pristupujeme s pravdivým srdcom, opravdovým a v plnej istote viery, že stojíme pred Pánom a On nás počuje. Potom odložíme preč všetky veci. Môžeme sa zaoberať inými vecami než Ním samým? Aké sú naše modlitebné chvíle? Aké sú zhromaždenia pri Pamiatke Pánovej? Zatvárame oči, aby nás nič nerušilo, mali by sme mať aj „zatvorené uši“, aby nijaký zvuk okrem prinášanej modlitby k nám nedoliehal.

3. Kňaz potom pripravil zlatú kadidelnicu, s ktorou mal vstúpiť do svä-

tyne. Očistil ju a prišiel s ňou k medenému oltáru, aby vzal z neho žeravé uhlie. Nie, s cudzím ohňom, doma pripraveným, alebo od susedov, nemohol ísť do svätyne. Urobili to dvaja synovia Áronovi, a boli spálení ohňom (3M 10,1-2). Nemôžeme sa k Bohu bližšie vlastnými skutkami, vždy jedine skrze milosť pre obeť Pána Ježiša na Golgote. To musí byť v našom vedomí, nie iba v našich slovách. K Bohu sa blížieme „v mene Pána Ježiša“, v Jeho zásluhách, inak nie. On je našim Prostredníkom, On sa za nás prihovára, On je zárukou, že Otec v nebi nás počuje. Nie pre naše zásluby, ale jedine pre Spasiteľa. Aká malicherná je potom namyslenosť: ja som lepší ako ten a ten, obdarovanejší, mám viac zásluh za roky služby pre Pána. Ak takto pristupujeme do svätyne s vlastným ohňom, Bohu je to nemilé, ba protivné.

4. Od medeného oltára, kde vzal žeravý uhol, prišiel kňaz k medenému umývadlu. Tu si umyl ruky a nohy. Ved cestou a prípravou sa znečistil. Celé telo si už neumýval. V umývadle, ktoré bolo vlastne zrkadlom, sa ešte pozrel do seba. Pavol zapísal zboru v Korinte: „Ale nech skúša sám seba človek a nech tak je z toho chleba a pije z toho kalicha“ (1K 11,28). Ešte skôr, ako berieme chlieb a kalich pri Pamiatke Pánovej, v duchu sa pýtame: beriem tieto veci z rúk Pánových hodne? Je pravda to, čo vyznávam účasťou na chlebe a kalichu, že sa totiž sýtim Pánom, že s Ním žijem v úzkom spoločenstve, že zostávam v ňom a On vo mne? Koľko formálnosti býva pri tom, čo má byť najvzácnejšou chvíľou v našom každodennom živote. Účasť na chlebe a kalichu je pre Božie diela vrcholným zážitkom v priebehu týždňa. Tu sa všetko uzatvára. Všetky spory, nedorozumenia, nepravosti — končia pred Pamiatkou. A čo ak nie? Potom ten, kto berie tieto veci nehodne, môže počítať so súdom Božím v prítomnej dobe, ktorý má rôzne formy. To tvrdí Písmo v 1K 11,30.

5. Potom kňaz vstúpil cez oponu do svätyne. Boli tu pre neho pripravené veci: olej, aby dolial do svietnika, kadidlo, aby ho dal na oheň v kadidelni-

ci, chlieb na stole, aby v určený čas z neho jedol. Tieto veci pripravovali druhí. Všetky veci boli jedinečné, nikto doma nemal kadivo urobené podobným spôsobom. Naše vďaky sú doprevádzané v spoločenstve vykúpených. Aj sami prinášame obeť chvál, ale teraz myslíme na tie, ktoré sú pripravované spoločne. „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja v ich strede“, hovorí Pán. Požehnanie spoločných chvál nejde nahradiť individuálnosťou. Preto neopúšťajme spoločné zhromaždenie, vyzýva pisateľ listu Židom (10,25). Vôňa kadidla je neopakovateľná, doma takú vôňu nepocítiš! Je jedinečná. Prežívame to skutočne v našich zboroch? Je toto kadidlo „lekárska práca“? V kadidle totiž všetky prísady boli v rovnakom pomere. Kadidlo nebolo z jediného materiálu. Tak aj obeť chvál. Mali by byť takto pripravené pre nášho Pána. Ale či ich vôbec pripravujeme?

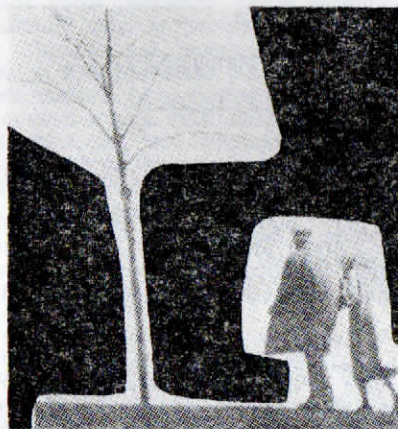
6. Poradie úkonov kňaza vo svätyni bolo určené: najprv svetlo, zlatý svietnik, potom kadidlo, zlatý oltár. Najprv svetlo môjho života, potom chvála Bohu. Čo je to za chvála, keď ja ako svetlo čadím? Alebo mi chýba olej, zmocnenie Duchom svätým. Apoštol Ján na to upozornil takto: „Keď povieme, že máme obecenstvo s Ním (s Bohom) a chodíme vo tme, klameme a nečiníme pravdu“ (1J 1,6). Najprv svetlo, potom kadidlo! To je princíp svätyne, obecenstva s Bohom.

7. Napokon raz v týždni kňazi upravovali chleby, ktorými sa potom sýtili. Svetlo a kadidlo používali dvakrát denne, ráno a večer, chleby raz do týždňa. Práca vo svätyni nebola len pre Boha, ale aj pre tých, ktorí tu slúžili. Obeť chvál nemajú určenie iba pre Pána, ale ich prinášanie pre nás znamená pokrm. Máme oltár, z ktorého jeme (Žd 13,10). Máme „stôl Pánov“, ku ktorému nás pozýva On sám, aby sme s Ním stolovali. Takto sa Pamiatka Pánova stáva slávnosťou, z ktorej odchádzame naplnení vôňou kadiva chvál a posilnení na vnútornom človeku. Ona nie je nejakým obradom, tradíciou, obrazom, spomienkou, ona je skutočným stretnutím s Pánom pri Jeho stole. Ona je skutočnou

našou službou ako kňazov.

Pripomínajme si to, keď budeme vstupovať do prítomnosti Božej, že náš Pán — najvyšší kňaz — a celé nebesia sa na nás dívajú ako na kňazov, ktorí práve slúžia vo svätyni pred Božím trónom. Potom sa náš duch povznesie ho-

re, k zlatému oltáru, naša myseľ sa sústredí na dielo Pánovo a z nášho srdca potečú prúdy živej vody k oslave Pánovej. Bude to vôňa kadiva, ktorá naplní chrám Hospodinov, zhromaždenú Pánovu cirkev. Netúžime po takomto spoločenstve? —jos

MODLITBA STÁRNOUCÍHO

Když jsem před 18 lety slavila své padesátiny, prosila jsem syna, aby mi napsal na tvrdý papír modlitbu stárnoucího. Přečetla jsem si ji v některém časopise a velmi mne zaujala. Do dnešního dne se mnou putuje a mám ji vždy pověšenou na stěně, abych se jí mohla řídit. Možná, že pomůže i vám.

VÝCHODNÍ EVROPA PRO KRISTA

Na Ostravsku se připravuje mezinárodní konference evangelizačních pracovníků východoevropských protestantských církví, která se bude konat v Karvině ve dnech 23. až 28. července 1991. V rámci této konference budou evangelizační shromáždění:

ve čtvrtek 25. 7. od 19 hod. ve sportovní hale Tatran v Ostravě,

v pátek 26. 7. v kulturním domě v Havířově,

v neděli 28. 7. od 17 hod. na zimním stadionu v Třinci.

Kromě toho budou probíhat evangelizační shromáždění s hosty v některých sborech.

Pane, cítím, že stárnu, tuším, že brzy budu patřit mezi staré. Ty to víš také.

Uchraň mne především od toho, co činí staré tak protivnými. Chraň mne před upovídaností.

Nedovol mi, abych si myslel, že se musím ke každé příležitosti vyjádřit.

Dej mi nahlédnout, že občas také nemívám pravdu.

Osvoboď mne od marné snahy chtít dávat do pořádku věci bližních.

Přidej mi trpělivosti, když si mi druzí stěžují na své bolesti.

Ale zapečet mé rty, kdykoliv bych se chtěl šřit o svých rostoucích trápeních.

A když už přeče budu o tom hovořit, tak učiň,

aby tím nebyla zastíněna Tvá

dobrota.

Čiň mne ochotným pomáhat, ale ne se vměšovat.

Nakonec ale nedej, abych zůstal osamělý.

Potřebuji několik dobrých přátel, to také víš.

Ale především potřebuji Tebe. Prosím, utvářej mne ve svůj obraz, nech mne zrát a těšit se na věčnost.

D. B.

ŽIVOTNÍ DUCHA ŽIVOTA

Motto:

Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich je království nebeské...
Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou...
Blahoslavení TIŠÍ, nebo oni dědictví obdrží na zemi...

Matouš 5,3-5

Pochodeň tichých v zemi

Kolem r. 1460 — za vlády Jiřího z Poděbrad zemřel pokojně na svém statku **Petr Chelčický**.

Bylo to v době, kdy mohl on a jeho „tíši“ vidět ducha působení náboženských podvodů a vraždy tam, kde měla vítězit pravda lásky Kristova ducha podle Písem! Mohl sledovat lidského ducha osudných kompromisů, v nichž se hroutila a posléze zhroutila duchovně mravní síla českého zápasu za „obrodu obecné křesťanské církve...“

Chelčického čistá idealistická touha po pravém následování Ježíšova života bez nenávisti, závidění, zabíjení a zjevné neposlušnosti Božího slova nemohla zůstat v zapomenutí bez odezvy. Burčující věta v jeho **Sieti viery pravé**: „Jak marné a pošestilé je úsilí, za nímž se pachtí nynější svět — zákony Boží chťiti nahradit lidskými — a čím více je těch, tím dále od Boha jsou — a méně se zachovávají, kdežto ty božské nedají se oklamati!“ přímo usvědčuje právě dobu Poděbradovu z typické morální a duchovní bídy církevní diplomacie koncilů a papežské kurie té doby. Je to zejména trpce zklamání husitů z Basilejského koncilu a nyní vůdce „strany podobojích“ (kališníků či „utrakvistů“) **Jana Rokycana**, jehož slíbené papežské potvrzení za arcibiskupa se nezadržitelně rozplývá vniče. Svědčí o tom nyní jeho „úlevná a přesvědčivá kázání“ z myšlenek Chelčického, která hluboce zasahují syna sestry Jana Rokycany — **Rehoře** (podle řemesla nazývaného **Krejčím**), bývalého mnicha kláštera na Slovanech, stálého a věrného Rokycanova posluchače v chrámě Panny Marie před Týnem.

Rehoř Krejčí, zklamaný klášterem a posléze i neochotou Mistra Rokycany prakticky stát za svými vlastními slovy pronášenými z kazatelny, navázal osobní styk s ještě žijícím Petrem Chelčickým a založil:

r. 1457 — křesťanskou pospolitost podle Písma tak, jak to chápal idealistický zeman z Chelčic. Podánilo se mu to s jinými stejně smýšlejícími nadšenci v **Kunvaldu na Zamberecku** — opuštěné vsi na královských statcích Jiřího z Poděbrad, který nově založené **Jednotě bratří** či **bratrské** zpočátku přál.

r. 1467 — si Jednota bratrská ve **Lhotě u Rychnova** nad Kněžnou zvolila své tři „starší“, z nichž věkem nejstaršího ctili jako svého dohlizitele — biskupa. Rozmach hnutí nastal už předtím, když se k nim přidal ordinovaný kněz — farář **Michal** ze Žamberka, po němž následovali někteří další kněží. Tak vznikla památná **Jednota bratrská** — později podle působení rozlišovaná na Jednotu českých či moravských bratří. K jejímu růstu posloužilo velké pronásledování brzy po převzetí vladařské moci Jiřím z Poděbrad. Vynikající panovník, důsledně dbalý úmluv s římskou obecnou církví ve smyslu **kompaktát** se stal obětí věrolomnosti její diplomacie, když v zájmu své důsledné mírové politiky skládal svůj panovnícký slib „pro hájení a zachovávání všech práv

a privilegií českého království“. Podle basilejské dohody totiž nesměl dovolit další tříštění husitů vedle neochvějně jednoty katolicismu (oficiální strany „pod jednou“, která byla v českém království v citelné menšině).

Tak se stala **Jednota bratrská** — jako odštěpenec většinové národní strany „podobojí“ (kališnické či utrakvistické) — mimovolným, ale přece jen kompromitujícím nepřitelem královny důsledné politiky. Všechno toto mírotvorné úsilí Jiřího I za cenu obětování „tichých v zemi“ soudům a mučírám, toto odvádění povinné daně daného slova těm, kteří sami nemají smysl pro dodržování jakéhokoliv slova „kacířům“ podle neomylné střídavě papežské, jindy pro změnu zase koncilní (když se papežská dostala do úzkých) mocenské praxe.

Jsou to pak mučedníci **Jednoty bratrské**, kteří jdou neochvějně důslednou cestou **Kristova kříže** jako praví **Boží bojovníci** v **Jeho královském zákoně lásky** (viz motto). Jsou nepřemožení a nepřemožitelní, jdou přes utrpení ve své bezmocnosti k oně vyšší vítězné slávě. A ta je nehynoucí — věčná. Jak je smutné, že právě oni jsou tragickým omylem a stínem jinak vynikající vlády českého panovníka Jiřího a současně i nejvýmluvnějšího kněze své doby — Jana Rokycany, obou hlásících se k Husovi a jeho duchovně mravnímu odkazu.

r. 1471 — zemřeli oba tyto významní mužové našich dějin — původně přátelé, později navzájem si odcizení lidé. Jednota však přežila a žije dále.

r. 1457-1474 je **1. období Jednoty bratrské — sílící v utrpení**. Je to doba od založení v Kunvaldu do smrti zakladatele **Rehoře** r. 1474 v Brandýse nad Labem.

Bratři se tehdy vyznačovali svou vpravdě evangelijní jednoduchostí a prostotou podle úzkostlivě dodržovaných zásad Chelčického se zaměřením na **nebeské povolání církve**. Všichni včetně jejich kněží se živili prací svých rukou, nepřijímali žádná pozemská úřady, odmítajíce veškerou lidskou „učenost“, zejména „bohosloveckou“. Řídíce se důsledně Božím slovem, obávali se pokoušet Boha lidským „mudrácstvím“, z něhož se rodí jen pýcha s nadřazeností, pohrdání druhými a jejich utlačování. Vyhýbali se všemu násilí, zejména zbraním a vojenským povinnostem, najímajíce raději za sebe druhé, nebo se hlásíce k jiným pomocným službám. Žili v praktické skromnosti až chudobě, pomáhajíce usilovně všem trpícím, chráníce se všech pokušení a hříchů. Hlavní důraz kladli na živé svědectví mravněho života bez jakýchkoliv vnějších okázalostí ve svých prostinných modlitebnách. Se zvláštní pečlivostí se věnovali výchově dětí, především ve vlastních rodinách.

V letech 1474—1528 nastalo **2. období Jednoty bratrské — jejího rozvoje**. V tu dobu stál v jejím čele **Lukáš Pražský**, osvícený prohlubovatel a opravce **Jednoty pro její svědecké poslání na této zemi**. Vedle původní „rehořské“ praxe proniká stále silnější vliv sloužit všem svým okolním bližním proti dřívější uzavřenosti. Tato nová orientace se stává postupně „stránkou větší“ proti konzervativnější „stránce menší“. Vysoce vzdělanému Lukášovi se podařilo konstruktivně vyřešit vnitřní protiklady hnutí a vytvořit takový křesťanský model, jímž Jednota mohla a také výrazně vstoupila do světových kulturních dějin, přesahující později původně úzký a omezený rámec naší české státnosti. Původní strohost mravní přísnosti Lukáš prohloubil uvědomělou svobodou se zvláštním důrazem na vědomí hluboké osobní odpovědnosti před Bohem v diskutabilních věcech vzdělání, kultury, zastávání úřadů, poctivého obchodování s nabýváním majetku bez lakomství, „vše to pouze na chvalné užívání v prospěch méně obdařených bratří, sester a v prospěch obecný“. V tomto smyslu nebránil ani vkusné výzdobě modliteben, ovšem bez „svodu modlářského“. Ba dokonce i ve věci „spravedlivého boje“ ponechal každému jednotlivci svobodu — jeho vlastní individuální odpovědnost na základě osobního svědomí před Bohem — ne však církvi jako závazného a vazujícího celku v poměru k jednotlivci.

Toto druhé období znamená nebývalé rozšíření Jednoty bratří na Hradecku,

Mladoboleslavsku a Chrudimsku, také již v souvislosti s rozvojem bratrské literatury v 15. století po vynálezu knihtisku mohučským občanem Janem Guttenbergem r. 1450.

r. 1468 — byla zřízena v Českém království první katolická tiskárna v Plzni.
r. 1488 — druhá tiskárna — kališnická v Praze,
r. 1519 — měla „Lukášova“ Jednota již tři tiskárny: v Mladé Boleslavi, Litomyšli a v Bělé pod Bezdězem.

V prvním desetiletí 16. století už Jednota vytiskla šestkrát více knih v našich zemích, než strana kališnická a katolická dohromady. V této době byly zakládány vynikající školy Jednoty bratrské, které svou úrovní neměly konkurenci, než později začali zakládat své školství katoličtí Jeziuité.

Bratr Lukáš sepsal pro Jednotu věroučný katechismus, vybavil ji vynikajícím kanconálem duchovních písní, dal Jednotě její duchovní a významný kulturní smysl tím, že položil základ pro spojení humanismu s bratrstvem. Svými spisy „Zprávy při službách úřadu kněžského“ a zejména „O původu církve svatě“ dokázal uhájit životaschopnost Jednoty v době rodícího se luteránství.

kk

ZPRÁVY O MISII V ČADU

Čad se nachází na jižním okraji Sahary ve střední Africe. Patří k zemím postiženým hladem. Pouštní oblasti jsou nehostinné, nedotčené lidmi. Jen občas tam můžete potkat kočující nomády.

Rozloha Čadu je 1 284 000 km² — pro srovnání: je desetkrát větší než Československo. Má však pouze 5,4 miliónů obyvatel. Leží ve vnitrozemí, v srdci Afriky. Důležitým odvětvím je zemědělství. Přes 90 % obyvatel jsou samozásobitelé. Mnozí jsou nomády a kočují se svými stády, někteří za velmi těžkých podmínek obdělávají půdu. Pěstují hlavně bavlnu a arašidy. Průměrně, vyjma několika větších měst, téměř neexistuje.

Do r. 1962 byl Čad francouzskou kolonií. Velkým problémem je kmenová a národnostní různorodost. Kmenů zde žije okolo sto padesáti. Obyvatelstvo je z 55-60 % mohamedánské, 25-30 % křesťanské a zbytek vyznává přírodní náboženství. V poslední době panují v zemi politické nepokoje, které vedou k válkám. Utrpení obyvatel se zhoršuje dlouhotrvajícím suchem a postupem pouště. Ubývají zásoby pitné vody. To postihuje nejvíce nomády. V některých oblastech byly v posledních letech následkem sucha tak mizivě žně, že mnoho zemědělců opustilo půdu a odešlo

do hlavního města N'Djamena v naději, že tam naleznou obživu. Na denním pořádku je bída, hlad, podvýživa a nemoc. Ježíšovo slovo: „Nestarejte se, co budete jíst a pít ani co si obléknete“ je pro křesťany v Čadu výzvou, protože každý z nich prožil trýznivou nejistotu, co dát zítra jíst dětem, kde vzít peníze na lékaře, jak zaplatit za nevěstu, kde najít práci; často nezbyvají peníze na školné ...

V současné době působí v Čadu šest členů Spojené súdánské misie. Fred a Lina Zimmermannovi plní administrativní úkoly, Ottília Gfellerová je zdravotní sestra, Ursula Thomiová agronomka, Luc a Yvonne Vonezovi pracují jako zemědělec a porodní asistentka. Jejich práce se teprve začíná rozvíjet, po dobu občanské války byly místní stanice opuštěné. Nyní je hlavní úlohou preventivní lékařská péče v zemědělství.

Manželé Zimmermannovi se v Maseenyi pustili do opravy zpusťovaných budov. Velké starosti jim působí získávání pitné vody. Přitom se všichni misiónáři pokoušejí navázat kontakty s domorodci. Už se jejich řeči. Školí domorodé spolupracovníky pro práci v nedělní škole. Úspěšná je také práce mezi domorodými ženami.

Dvěře pro šíření evangelia v Čadu se otevírají.

Z čas. Spojené súdánské misie přeložila Z. Mathausarová

Iste nám je všetkým dobre známy príbeh Izákovej ženy z knihy Genesis, 24. kapitoly. Nebudeme sa teraz zaoberať množstvom s tým súvisiacich myšlienok, ale sústredíme sa na jednu, jedinú: Možný návrat do zeme, odkiaľ Hospodin pred rokmi Abraháma vyviedol. Sluha, ktorý mal Izáka sprevádzať pri výbere manželky v pôvodnej vlasti vyslovil pred otcom Abrahámom totiž jednu pochybnosť: Čo ak vyhladnutá deva nebude chcieť odísť z otcovského domu. Či mám v takom prípade Izáka navrátiť spolu s ňou späť? Abraháмова odpoveď bola jednoznačná: —Chráň sa, aby si ta späť nezaviedol môjho syna!

Človek je už taký. Často sa obzerá, spomína, porovnáva. Aj my, veriaci ľudia dneška sme takí. Pozeráme sa dozadu, hľadáme v minulosti svetlé body a vraciame sa k nim. Nebolo by na tom pravda nič zlé alebo nebiblické, veď by sa našli verše v Písme, ktoré nás pobádajú spomínať na zašlé časy, pravda, v podstatne iných súvislostiach. Áno, treba si pripomínať Božiu dobrotu a lásku, Jeho dobré vedenie, no nemôžeme a nesmieme nachádzať svetlé miesta v temnote prechádzajúceho života vo svete. Dokonca nemôžeme ani vyžiť zo spomienok na plné zhromaždenia alebo konferencie a lamentovať, že dnes je už všetko stratené. Naopak, náš Boh je Bohom prítomnosti a budúcnosti. Práve tak, ako nám žehnal predtým, bude pri nás dnes i zajtra. A tak nech nás On sám od toho chráni, aby sme šli sami či aj naše deti späť. Tam nás náš Pán nechce mať a tam sme v Jeho diele nepoužiteľní.

Pre kresťana sú rozhodujúce dva pohľady: Hore k Pánovi (Ž 121) a Dopredu. Apoštol Pavol vyznáva, že zabúda na všetko predchádzajúce a ženie sa dopredu za víťazným, ktoré mu pripravuje Pán v nebesiach (Fp 3,14). Prakticky sme stále ešte len na začiatku poslednej dekády dvadsiateho storočia. Sme pred príchodom Pána Ježiša pre Cirkev. Naše pohľady majú smerovať k tomuto cieľu. Čo bolo, bolo, nič sa už nevráti. Je tu azda veľmi krátky čas k príprave na stretnutie s Pánom a na hodnotenie našich životov v častosti. Hoci sme plní obáv z vojny, hladu, nemocí alebo akýchkoľvek iných bied a nešťastí, naša perspektíva je radostná a víťazná. Preto sú slová otca Abraháma sluhovi aktuálne aj dnes, aj keď pravda v iných súvislostiach. Nesmieme naspäť!

Mnohí mladí bratia i sestry z našich radov však azda budú v tomto roku riešiť podobné problémy ako Izák a Rebeka. Budú tu výhodné ponuky pre partnera či partnerku zo sveta. Či však má ísť Boží človek takouto cestou? V žiadnom prípade! Našu úvahu preto upravíme aj v tomto, pôvodnom smere. Veriaci človek nemôže nájsť šťastie s partnerom z „minulého“ hoci „krásneho“ sveta.

Náš známy národovec Eudovít Štúr vo vystúpení v Uhorskom sneme povedal historické slová, ktoré dodnes platia aj pre Boží ľud: — Naspäť cesta nemožná, napred sa ísť musí...!

jk

TY VIDZ!

Je to ten časový úsek, v ktorom bol Ježiš pred Herodesom, alebo pravdepodobne onedlho potom, do ktorého môžeme umiestniť poslednú, osudovú scénu z Judášovho života (Mt 27,3-10). Uzatvárame tak z toho, že pri Ježišom návrate od Herodesa členovia židovskej velerady, ako sa zdá, neboli na svojom mieste, pretože ich Pilát povolal k sebe (Lk 23,13; porovnaj s Mt 27,17), pravdepodobne z chrámu. Napokon dojem, ktorý nám zostáva, je taký, že od tej chvíle hlavnú rolu pred Pilátom hral „ľud“ — kňazi a zákonníci stáli skôr v pozadí a ľud proti Ježišovi podnecovali. Je tiež pravdepodobné, že keď sa členovia velerady odbrali do chrámu, iba časť z nich sa na Pilátovo zvolanie dostavila do Praetória.

Akokoľvek to bolo, udialo sa dost, aby to presvedčilo Judáša o tom, aký bude koniec. Vskutku, ťažko si predstavíš, že by sa bol v tomto bode od začiatku klamal, hoc aj dopad svojho činu v celej hrôze spočiatku nemohol predvídať. Slová, ktoré Ježiš povedal v Getsemanskej záhrade, museli horieť v jeho duši. Bol medzi vojakmi, ktorí padli nazad pri Jeho pohľade. Zatým bol Ježiš poviazaný a odvedený k Annášovi, Kaifášovi, do Praetória a k Herodesovi. Aj keby Judáš nebol prítomný ani na jednom z týchto miest — ani nepredpokladáme, že by mu to bolo svedomie dovolilo — celý Jeruzalem v tom čase nž mal správu — a asi v zvlášť podobe — o tom, čo sa udialo. Jedno mu bolo jasné: Ježiš je odsúdený.

Judáš „olutoval“, lež nie v biblickom zmysle tohto slova. Iba nastala v ňom zmena mysle a pocitov (je tu ten istý grécky výraz ako v Mt 21,29.32; 2K 7,8; Žd 7,21). Aj keby bol Ježiš obyčajným človekom a Jeho vzťah k Judášovi obyčajným vzťahom, mohli by sme rozumieť jeho pocitom, najmä pri jeho búr-

liváckom temperamente.

Okamih pred hriechom a po jeho vykonaní predstavuje rozdiel v pocitoch, ako je zobrazený v príbehu našich prvých rodičov. Keď bol hriech raz vykonaný, všetok ten čarovný, zvodný, opájavý vplyv, čo k hriechu podnecoval, náhle pominul a zostali iba holé fakty. Stratilo sa to trblietavé pozlátko a zostáva skutočnosť. Keby sme toto poznali, sotva jeden z mnohých zločincov by sa našiel taký, čo by nebol ochotný dať všetko, ba priam život, keby mohol svoj čin odvolať alebo keby sa z neho mohol prebudiť ako zo zlého sna. Ale tak nebýva! To vedomie je stále hroznejšie. Čin je tu a navždy tu zostane. A pritom, toto nie je „pokánie“, alebo Boh sám vie, či ním je. Môže to byť, a v Judášovom prípade bola, iba zmena mysle a citenia voči Ježišovi. Či to mohlo prerásť v pokánie, či — keby sa bol hodil k Ježišovým nohám, čo bezpochyby mohol urobiť — by to ním bolo, to teraz ponechajme bokom. Judášova myseľ a pocity vo vzťahu k jeho činu a vo vzťahu k Ježišovi boli teraz úplne iné; a čoraz živšie. Cesta, ulice, ľudské tváre ... všetko sa zdalo svedčiť proti nemu a v prospech Ježiša. Všade to badal; všade to cítil a si predstavoval — až sa celá jeho bytosť ocitla v plameňoch. Čo bolo; čo je; čo bude! Nebo i zem pred ním utekala, boli hlasy vo vzduchu a kŕče v duši — a úniku nikde; nikde pomoci, rady ani nádeje.

Je to zúfalstvo a vedie to k zúfalému rozhodnutiu. Musí sa zbaviť tých strieborných, čo sa mu ovívajú okolo duše ako tridsať hadov v neodbytným sykotom smrti. Tak aspoň jeho čin nebude mať v sebe nič zo sebeckva: iba hrozny omyl, chyba, na ktorú ho nahovorili tamti zo židovskej velerady. A preto naspäť!, aj s ich peniazmi, nech si ich majú!

Už sa prediera uzasnutým zástupom, ustupujúcim pred touto strhanou tvárou s divokými očami, ktorá zostarla zločinom za ostatné dve hodiny — rovno pred hlúčkami kňazov a členov rady, ktorí sa možno práve o tom všetkom rozprávajú. Nanaajvýš nevitány, táto po-

trebná, ale zároveň odporná postava v dráme — patrlaca k jej minulosti a určená na to, aby zostala vo svojej temnote.

Ale on chce byť vypočutý; ba jeho slová hrozia aj na nich preniesť časť z jeho desivého bremena, keď sa mu už sa vyrútil vpred, smerom k sväťprichrípnuto derú z hrdla: „zhršil som, tým, že som zradil nevinnú krv!“ Netrpelivo sa od neho odvracajú; s pohľadom, tak ako sa často odvracia zvodca od zvedeného — ako od istej ko-

risti pekla; „Čo nám do toho? Ty vidz!“ A zase sa hrúžia do predošlého rozhovoru či konzultácie. Na okamih mu divo strnie zrak. Tridsať strieborných, čo mu odvážili, zvieria v hrsti — ako rád by sa ich zbavil! Ale iba na okamih. A už sa vyrútil vpred, smerom k sväťtyni, nahnúty dopredu celou silou vrhá od seba peniaze, ktoré s cinkotom dopadajú na mramorovú dlažbu. Potom preč z chrámu, preč z Jeruzalema, preč do samoty ...
prel. —mk

PROČ JE NUTNÉ VYZNÁNÍ PRO SPASENÍ?

„Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše (nebo Ježíše jako Pána), a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení“.

(Ř 10,9-10)

Vyznání ústy znamená nahlas před svědkem povědět v modlitbě Pánu Ježíši, že jej uznávám jako Pána, který byl vzkříšen z mrtvých, sedí po Boží pravici, že mu otvírám dveře svého života, aby byl Pánem v celém mém domě. Proč nestačí pouze srdcem věřit? Naše duše se projevuje myslí, citem a vůlí. Když Pán Ježíš stojí u „dveří“ mého života, nestačí věřit, že On tam stojí jako Vítěz, že mne miluje a po mně touží. Nestačí „cítil“ tuto Jeho touhu po mně, ale vůle musí něco v mém životě vykonat. Jak těžko bývá někdy otevřít před svědkem nebo svědky ústa a vyznat hřích, hříšný život. Jak těžké někdy bývá říci: Pane Ježíši, smiluj se nade mnou! U mně to trvalo několik měsíců, než jsem překonal všechny bariéry a ústy vyznal svou vínu v srdci. Když si člověk něco myslí, ještě to nemusí být závazné. Ale svědectví před druhým na modlitbě, kterou slyší nebesa, to je pro vyznávajícího velice důležité. Den i hodinu si mnozí zapíší do své Bible. To je chvíle mého obrácení, to je chvíle, kdy bylo zapsáno v knize života Beránkova mé jméno. Satane, odejdi, nezpochybňuj mé spasení, já jsem vykonal to, co Bůh ode mne žádá: vyznal jsem před nebesy i zemí (na modlitbě Pánu před lidmi), že odevzdávám svůj život Spasiteli a prosím jej, aby mi odpustil hříchy a učinil mne Božím dítětem. A když jsem v poslušnosti a upřímnosti (celým srdcem) Pána Ježíše vyznal, pak On splnil tu druhou část zaslíbení: spasil mne. To již není věcí mého rozumu: vírou přijímám skutečnost ospravedlnění, nikoli rozumem. Nemá to ani věci citu: u obrácení se nemusí se mnou nic díť, nemám žádné pocity. Ostatní je věcí výchovy. Duch Boží od té chvíle začne měnit mnohé věci v životě věřícího. Vzbudí chuť po mléku Božího slova, vzbudí touhu po modlitebném životě, naplní láskou k Pánu a k okolí. Mění pohled věřícího na celý život, na své tělo, které se stalo chrámem Božím.

Probíhají evangelizace, výzvy k rozhodnutí stát se učedníkem Pána Ježíše Krista. Mějme na mysli při službě hledajícím nutnost jejich vyznání ústy Ježíše jako Pána. Dříve, než se s hledajícím započneme modlit, otevřme mu místa Pisma, ať si je sám přečte, a vysvětleme mu, co Pán od něho žádá. Současné vyznání hříchů (1J 1,9) a rozhodnutí opustit každou bezbožnost, roztrhat hříšné svazky (přátelství se světem, alkohol, kouření, četba nevhodné literatury atd.) při obrácení je dobrým základem pro duchovní růst. Kde se toto opomnělo, bývá i další výchova spojena s mnohými problémy. —jos

TRÍ ČTVRTINY

Mějme před sebou dvanáct lidí, kteří právě byli pokřtěni. Kdybychom sledovali život těchto dvanácti lidí až do okamžiku jejich smrti, ukáže se, že asi jen tři z nich zůstali věrni Pánu, ostatní odpadli od víry, nebo zvládněli, nebo vedli život bez ovoce.

Tuto smutnou skutečnost nám ukazuje Pán Ježíš v podobenství o rozsevači a čtveré pšdě (Mt 13,3-9.18-23). Jen čtvrtina zasetého obilí přinesla úrodu, zbytek ne. A ne všechna zrna, která úrodu přinesla, vydala plný klas, tedy stonásobný užitek. Některé vydalo šedesátinásobný, jiné třicetinásobný.

Dále je několik příkladů malých začátků neúspěšného života. Mají nám být podnětem k zamyšlení.

1. Stáňovi je 18 let a chodí poslední rok na střední školu. Do shromáždění chodí dva roky. Aby přišel včas do školy, musí vyjít z domu ve čtvrt na osm. Maminka ho již dvakrát budila, ale on stále se vstáváním nespěchá. Nakonec vstal, ale už mu nezbylo času, aby se umyl a v klidu snědl přípravenou snídani (ale přece něco narychlo polkl a vypil). Samozřejmě nestihl si přečíst něco z Božího slova a pomodlit se. Pouze se před snídání (pokud to tak lze nazvat) rychle pomodlil, snad jen několik sekund. Tato situace se opakuje denně.

— Křestan, který nehledá Boha hned ráno (viz Ž 5,4 a 78,34) a nenajde si aspoň dvacet minut ke čtení a přemýšlení nad Bibli a k modlitbě, prožije v průběhu dne řadu porážek.

2. Honza je hezký mladý kluk a, jak se tomu ve světě říká, umí to s děvčaty. Rychle se sblíží s jedním, tu s druhým a chová se k němu, jako by spolu měli známost. Žádnou si však nebere a nakonec se ještě chlubit, jak ho děvčata obdivují. Jedna z takto zklamaných děvčat se dověděla, že slíbil manželství

již několika, vypodila z toho, že věřící chlapci jsou již takoví a ona si raději vezme nevěřícího — a skutečně se za neobráceného vdala.

— Je jedním ze znaků charakterizujících dnešní dobu, že chlapec, který ještě chodí do školy a není pro manželství zralý, chce mít své děvče. A opačně, mnoho věřících děvčat si myslí, že musí mít chlapce. Toho ďábel rád využívá a mnoho mladých lidí přichází k pádu. Mnoho křesťanských vychovatelů upozorňuje, že po obrácení je druhým nejdůležitějším rozhodnutím správný, biblický, čistý vztah k osobám opačného pohlaví. Mladý muž se může ucházet o děvče teprve tehdy, až je pro manželství zralý, má přiměřený věk, ukončenou školu a je schopen užívat rodinu. Svou životní družku si musí vymodlit. Bůh mu jako odpověď na modlitbu ukáže dívku a ne několik, jak tomu bývá mezi křesťany, kterým jde hlavně o tělesné věci. Stejně tak děvče se má na modlitbě přesvědčit, zda chlapec, který jí nabízí ruku, je tím, kterého jí připravil Bůh.

3. Pavel je dost upovídaný a když někoho navštíví, neví, kdy má odejít. Občas navštívuje Marka. Ten má dnes doma spoustu práce a prosí ženu a děti, aby Pavlovi řekli, že není doma, kdyby přišel.

— Věřící člověk nemůže lhat v žádném případě. V dané situaci by se Marek mohl Pavlovi omluvit, že má moc práce. Učit děti lhat je velký hřích (Sk 5,3-5; Ko 3,9; Jk 3,14; Mt 18,6-7).

4. Bůh daroval mladým manželům dcerušku. Koupili jí kočárek, oblékali ji jako princeznu. Maminka se jí věnuje

několik hodin denně. Dítěti je již pět let, ale ani otec ani matka nenajdou několik minut denně pro duši dítěte. O tělo se však starají ne minuty, ale hodiny.

— Tělesní křesťané obrátili Boží porádek: napřed věci zemské, tělesné a teprve potom věci nebeské, Boží (Ko 3,1-4; Mt 6,33).

5. Roman patří do sboru řadu let. Má za to, že stačí, když do shromáždění přijde aspoň v neděli, a to jen na jedno. Ve všední den nemá čas, protože musí jít buď do práce, nebo po práci odpovídat či udělat něco na zahrádce. Jelikož se tu a tam něco vyskytne, objevuje se ve shromáždění dvakrát za měsíc. Jeho dospívající děti jej v tom následují.

— Křesťanský život bez obecnství se stává suchopárným, jalovým. Boží

slovo nás varuje, abychom nevynechávali shromáždění (Žd 10,25; Sk 2,42-47).

6. Nedávno obrácená Eva si váží lidí ve sboru a v jejich společnosti se cítí dobře. Jednoho dne šla navštívit jednu ze starších sester. Během návštěvy se od ní Eva dověděla tolik nepěkných věcí, že začala váhat, zda má do takového sboru chodit, když tam věřící žijí v nejruznějším hříchu. Tato návštěva otrásla na několik měsíců jejím duchovním životem.

— I kdyby část toho, co se Eva dověděla, byla pravda, je třeba mluvit velmi opatrně o ostatních věřících před nově obrácenými (Mt 7,1-5; 18,6; 1K 13,7). Pomluvy, šíření lži o jiných lidech počítá Bible k nejužšímu hříchu (2M 10,16; 1K 5,11; Jk 3,1-12; 4,11-12).

Z časopisu Laska a pokoj, přel. výj

VÍRA V KRISTA

Sk 16,31

Dr. Andrew Bonar mi vypravoval, jak na skotské vysočině ovce často zabloudivé ve skalách a přijdou na místo, z něhož se nemohou dostat zpět. Tráva na těchto horách je velmi sladká, ovce jí má ráda, skočí dolů 10 nebo 12 stop a nemůže potom vyskočit zpět. Úzkostlivě bečí a pastýř jí slyší. Tyto zbloudilé ovce bývají na takovém místě někdy 3-4 dny, dokud nesežerou všecku trávu, která je na dosah. Pastýř čeká tak dlouho, až jsou tak slabé, že nemohou stát a potom je ovine provazem a jde vzhůru a vytáhne je z místa, kde by jim hrozila jistá smrt.

„Proč pak tam nejdou ti pastýři hned, jakmile tam ta ovečka upadne“, ptám se.

„Jsou tak ztřeštěné,“ odpověděl, „že by se polekaly a vrhly třeba do propasti a zabily by se pádem, kdyby pastýř šel za nimi hned.“

A právě tak se chová i člověk v poměru k Bohu. Nechce se navrátit zpět k Bohu, dokud jej na tomto světě nezklame všechno, v co doufá a na čem si zakládá. Teprve, když pozná, že náboženství, obřady, církev, svátosti, dobré skutky, modlitby, nábožná rozjímání a třeba i známost Pisma jej nemohou vysvobodit z moci sobeckých vášní a nemohou mu dát vítězství nad tělem, světem i ďáblem a když v horizontální linii lidského snažení už není nic, co by mu přinášelo radost, pokoj a skutečnou blaženost, teprve potom se počne ohlížet po pomoci, která přichází s hůry, z vertikální linie. Člověk je tvor, který je od své přirozenosti nakloněn k tomu, aby doufal ve všechno jiné, — třeba i ve své modlitby, nebo ve svou víru v Krista — jen ne v Krista samého. Ano, jsou lidé, kteří věří více ve svou víru v Krista, než v Krista samého. Nedivme se, že jtm taková víra nepřináší sílu k novému životu. I víra v Krista se může stát modlou, kterou si člověk postaví na místo Kristovo.

Přátelé, jestliže i vy jste z těch zbloudilých ovcí, chci vám říci, že Dobrý pastýř vás přivede k Bohu až teprve tehdy, když se vzdáte všech pokusů zachránit a vykoupit sami sebe a dovolíte mu, aby on sám vás zachránil a vykoupil svým způsobem.

Moody

Miroslav

(Výřitek z knihy Josefa Korbela: V NEPŘÁTELSKÉM TÁBOŘE.)

„Krále v okrase jeho uzří oči tvé“ (Izaiáš 33,17).

S dalšími spoluvězni z cely jsme byli naloženi do autobusu a odvezeni, aniž bychom měli tušení, kam. Okna autobusu byla tmavě natřena, takže jsme nerozoznali ani své tváře navzájem. Všichni jsme se v mysli zaměstnávali otázkou, jaký cíl má asi tato cesta a zda se vůbec ještě někdy vrátíme domů ke svým rodinám...

Dveře autobusu se otevřely a my jsme před sebou neviděli nic, než velkou bránu, která zřejmě vedla k nějakému vězení. Čekali nás několik strážců. Poručili nám vystoupit a jít do budovy. Ve velké vstupní hale jsme se museli po jednom seřadit. Budova měla čtyři poschodí. V každém byly umístěny cely do kruhu okolo krytého dvora.

Vězni potom po jednom stoupali po schodech nahoru. Jakmile jeden zmizel z dohledu, bylo slyšet už jen tlumený zvuk kroků a bouchnutí železných dveří.

„Další! Teď byla řada na mně. Dva dozorcí mě doprovázeli do třetího poschodí. Přešli jsme dlouhou chodbu lemovanou množstvím cel, až jsme se konečně u jedné zastavili. Odemkli dveře. Odněkud se objevili ještě další dva dozorcí. Shlukli se a něco si šeptali. Potom jeden z nich dveře otevřel, strčil mě dovnitř a bleskově zase zamkl.

Všechno se odehrálo úžasně rychle. Ocítl jsem se v docela úzké cele. Cítil jsem, že mě dozorcí kukátkem v těžkých dveřích bedlivě sledují a dokonce jsem vnímal jejich nesrozumitelné šeptání.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Bylo čistá a světlá, ale plnil ji nepříjemný pach. Ke stěně byl připevněný stůl a sedátko. Byla zde i postel — ale byla obzvláště pod pokrývkou se něco pohnulo. Napřed se objevila chlupatá vyzáblá ruka s dlouhými černými nehty. Stál jsem jako zkamenělý. Potom se vynořila druhá ruka. Hlava však byla stále ještě schována. Pak se začala deka pomaloučku, skoro po centimetrech posunovat, až konečně odhalila tvář: zarostlá, s křečovitým výrazem, planoucíma očima a s rozčuchanými vlasy. Byla to tvář šíleného člověka! Díval se na mne, šklebil se a vydával ze sebe zvířecí zvuky.

Měl jsem strach, aby mě nenapadl, a tak jsem ustoupil do nejbzdálenějšího kouta cely. Všechno tu bylo tak cizí a strašlivé. Cítil jsem se úplně bezmocný a ztracený. Instinktivně jsem pátral po nějaké možnosti úniku, ale nebyla.

Ve strachu své duše jsem poklekl a modlil se: „Pane, zde jsem a svěřuji se do Tvých rukou!“ Zakryl jsem si tvář a napjatě poslouchal, jestli ubožák na posteli něco nepodniká. Nic se nedělo. Bylo ticho. I tlumené hlasy venku za dveřmi utichly. Pak zhasli světlo. Uleh jsem na tvrdou zem a pomalu přivýkal oči na tmou, aby mi neušlo, co se děje na posteli. Ale tam byl klid. Konečně jsem usnul.

Neměl jsem samozřejmě ani tušení, co se v této cele odehrálo tři dny před mým příchodem. Můj pomatený spoluvězeň totiž v záchvatu zuřivosti napadl dozorce a zranil ho v obličeji. Ostatní dozorcí přispěchali na pomoc a vězně spoutali. Spoutaného jej nechali ležet tři dny bez jídla, bez vody a jakékoli péče. Teprve chvíli před mým příchodem ho rozvázali. To byla tedy příčina, proč mě v takové rychlosti strčili do cely a proč pak ještě kukátkem sledovali, co se děje! Zřejmě počítali, že mě napadne. Ale Bůh nade mnou bděl. Uslyšel moje volání a šílence pro tuto noc uklidnil.

Když jsem se ráno procítl, můj první pohled patřil posteli. Byla prázdná! S pocitem úlevy jsem vstal, abych upravil hrubou pokrývku. Vtom se zpod postele vymrštila ruka a popadla mě za nohu. Zděšeně jsem uskočil; byl to můj šílený spoluvězeň.

Během dne trávil většinu času pod postelí. Dokonce tam i jedl. Zprvu mě děsily jeho nenormální skřeky a pohyby, ale pak jsem si na ně zvykl. Po nějakém čase jsem začal pocívat hluboký soucit s tímto ubožákem. Kdo to vlastně byl? Jeho obličej nesl známky inteligence. Pravděpodobně to byl kdysi dobře vypadající muž. Co ho tak změnilo?

Na jeho nohou jsem objevil mokvající vyrážku, která vysvětlovala ten příšerný zápach, zarážející hned při vstupu do cely. Jednou, když se zase naitáhl pod postel a usnul, opatrně jsem se k němu přiblížil a umyl mu nohy mokrým hadříkem. Co by asi udělal, kdyby se přitom probudil? Nestalo se vůbec nic. Měl jsem dojem, že mu omývání dělá dobře. Opakoval jsem to tedy, kdykoliv se k tomu naskytla příležitost. Znovu a znovu jsem se za něj modlil.

Dny plynuly jednotvárně. Jak velmi jsem toužil mít u sebe Bibli! Nikdy bych nebyl věřil, že ji budu tak těžce postrádat. Tu — zcela nečekaně — jsem jednoho dne dostal od své manželky balíček s potravinami. Jak k tomu došlo, je záhadou, balíčky byly zakázány. Rozčileně jsem jej rozbalil. Kolik lásky a tepla domova mi vanou vstříc z tohoto balíčku! Slzami jsem skrápěl tento závan domova. Chvějící se rukou jsem sáhl po lístku, napsaném dětskou rukou: „Milý tatínku, ty ořechy jsem loupala pro tebe a posílám ti i jablíčko. Tvá Alenka“.

V balíčku však nebyly ani ořechy ani jablíčko. Jediné, co tam bylo, byly dva křajičky chleba složené na sebe, ostatní padlo za obět cenzorům. Byl jsem zvědav, co může být mezi těmi plátky chleba, všude je nedostatek, kde by mohla manželka sehnat šunku nebo snad sýr či slaninu? Pomalu jsem vybaloval chléb z papíru — a nemohl jsem věřit svým očím — mezi plátky se objevil malý černý zákonek! Trěsoucíma se rukama jsem si jej přitiskl na srdce a na rty.

„Ó Bože, jak jsi ke mně dobrý!“ Znovu a znovu jsem opakoval tato slova. V následujících dnech bylo mé srdce plné slunečního jasu. Měl jsem Nový zákon, četbu v komunistickém vězení přísně zakázanou! Lačně jsem hlтал jeho slova...

Jednou, když jsem byl zase ponořen do čtení, opustil můj ubohý společník své obvyklé místo pod postelí, připlazil se k oknu a tam zůstal sedět se zkříženými nohama. Věděl jsem, že je nejlépe nevyšmat si jeho zvláštního chování a být přítom ve střehu.

„Co to čteš?“ přerušil ticho hrubý chraptivý hlas. Ulekaně jsem vyskočil a sledoval postavu na zemi. Dosud nikdy nemluvil, vydával jen nesrozumitelné skřeky. A právě teď vyslovil jasně formulovanou, srozumitelnou otázku. Nechtěl jsem ho za žádnou cenu nějak podráždít, nedal jsem najevo svůj údiv a řekl jsem co nejkldnější: „To je Bible, Slovo Boží. Vypráví nám o Boží lásce a o Pánu Ježíši Kristu, jeho Synu, kterého poslal na svět pro naše spasení.“

„Dej mi to,“ požádal. Co jsem měl dělat? Nechtěl jsem jej přivést do zuřivosti tím, že bych odmítl. S lhostejností a strachem jsem mu tedy Zákonek podal. „Co s ním teď uděláš? Ó Bože, nedopusť, aby ho roztrhali!“ prosil jsem tše a sledoval, co bude dál. Otevřel knížku a začal v ní číst.

„Určitě není úplně blázen, když umí číst“, pomyslel jsem si s úlevou. Moje srdce se naplnilo nadějí a dále jsem se vytrvale modlil za něj i za sebe. Celý dlouhý den četl a četl. I další den se od čtení neodtrhl a třetí den začal se čtením hned zrána. Zvykl jsem si na jeho novou činnost a chování a už jsem jej tak ostražitě nesledoval. Náhle vzbudil mou pozornost nějaký neznámý zvuk. Podíval jsem se na něj a uviděl, že pláče. Celé jeho tělo se třáslо zadržovaným vzlykotem. Muselo ho naplňovat nějaké velké trápení. Pociťl jsem v tu chvíli vůči němu hluboký soucit, který byl silnější než strach. Poklekl jsem vedle něho a položil ruku na jeho ramena: „Neplač!“ pokoušel jsem se ho uklidnit. „Bůh tě miluje a pomůže ti. „Ne, ne,“ nařikal zoufale. „Mně nemůže nikdo pomoci. Jsem ztracen, oni mě oběsí!“ Přisedl jsem si k němu blíž. Pomalu, přerývanými větami a s tlumeným vzlykáním mi vyprávěl svůj příběh. . .

Draží křesťané,

možná vás udiví, kdo vám píše. Dovolte, abych se představil. Jsem úchylným vrahem, který má na svědomí smrt sedmiměsíční holčičky. Sám, když jsem si plně uvědomil, co jsem vlastně provedl, toužil jsem svůj život ukončit. Zírátil jsem vše, nechtěl jsem žít. Pak mi ale začaly chodit dopisy od věřících v Krista. Dopisy plné pokory, lásky a odpuštění. Dostl mě to překvapilo, ale začínal na mě působit takový zvláštní klid. Nemohl jsem stále pochopit, že by mi tak velkému hříšníkovi mohl někdo odpustit, nebo že někdo za mé zavrženíhodné hříchy zemřel. Tito křesťané mi napsali hodně o životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Také mi jedna křesťanka poslala zvláštní vydání vašeho časopisu „Ethos“. Je zde mnoho nových věcí, aspoň pro mou osobu. A dosti zajímavých. Mám dojem, že kdyby všichni lidé věřili v Krista a jeho učení, rozhodně by bylo mezi lidmi více nezištné lásky, méně pokrytectví, zášti a násilí. Je škoda, že jsem na toto přišel tak pozdě. Váš časopis se mi moc líbil. A právě proto bych od vás rád dostal, zdali to bude možné, nějakou literaturu o křesťanském životě a Ježíši.

Zatím jsem nadále v nemocničním zařízení, proto nemám peníze, abych vám to mohl zaplatit. Ale jak mě odvezou do nějakého tábora a začnu pracovat, pak bych vám to mohl zaplatit.

Doufám, že se nebudete na mne zlobit, že vás tímto obtěžuji. Přeji vašemu sboru mnoho úspěchů ve vaší další práci.

S pozdravem Bohu chvála

Jaroslav Oplštil

Pozn. red.: Adresa odesílatele je v redakci. Pokud byste chtěli napsat svůj osobní vzkaz, učiňte tak prostřednictvím redakce.

RECENZE

Ján Kučera: FAREBNÉ EVANJELIUM

Právě vyšla tato útlá knížka, která v minulosti byla „evangeliem beze slov“. Nyní v šesti barvách jsou uvedeny také přílehlavé citáty z Písma a básně k barvám, které lze zpívat na melodii pěkné dětské písně: „Kto stvoril blikajúce hviezdy...?“ Připomínáme, že:

- černá barva je barva temné noci, bezbožnosti, hříchu, věčné smrti,
- červená barva představuje prolitou krev Božího Beránka, Krista, kterou vykupuje lidi z hříchu,
- bílá barva symbolizuje čistotu, spasení,
- zelená barva je tam, kde je život a mluví o naději a věnci slávy,
- modrá barva, kterou vidíme nad námi i v oceánech, vyjadřuje moře Boží lásky, Jeho milost a cestu vzhůru,
- barva zlatá připomíná nový Jeruzalém, domov z perel, a autor to vyjádřil v básni:

„Přideme na ulice ZLATÉ,
do domova z perel, mezi hůfy sváté.
Zlatisté slnko Pán kde vládne,
nezapadne.“

Cena brožurky je 3,50 Kčs a můžete si ji objednat ve Vydavatelství a v Křesťanském zborně, Dolná ul. 7, 900 01 Modra.

M. Basilea Schlinková: NOVÝ VĚK (New Age) z biblického pohledu

Když si přečtete tuto brožurku, a věřím že na jedno posezení, zůstanete přemýšlet v hubokém zaujetí. Odkryje se před vámi část toho, co Boží slovo zejména v knihách Daniel a Zjevení Jana předpovídá. Hnutí New Age je vlastně přípravou k vystoupení šelmy — vladařskému systému Antikrista — a jeho samotného. Poslechněte si alespoň některé úryvky z ní:

Celé hnutí se skládá z tisíců organizací, které svými sítěmi obepínají celý svět. Navzdory své rozmanitosti je jednotné v boji o dosažení důležitého cíle: zřízení nového světového řádu, který má být nastolen prostřednictvím totálního sjednocení myšlení lidí a jejich následným spolupůsobením.

Základem tohoto systému je víra v jakousi „vnitřní vládu“ nad naší planetou, uskutečňovanou prostřednictvím hierarchie duchovních bytostí nebo „mistrů moudrosti“, což jsou ve skutečnosti démonické bytosti.

Hnutí Nového věku je syntézou východních náboženství, gnose a spiritismu, založenou na esoterických (tj. tajných) učeních, zprostředkovaných duchovními démonickými silami. Je proto zcela samozřejmé, že zde mají své místo různá odvětví okultismu: jasnovidectví, astrologie, hypnóza, ufologie, jóga. . . V tomto novém světovém řádu, ke kterému Nový věk směřuje, není místo pro křesťanského Boha. Na jeho místo nastupuje na trůn Lucifer. Hnací silou hnutí Nového věku není nakonec nic jiného, než Luciferova touha být rovný Nejvyššímu a být uctíván jako Bůh. . .

Všechny přívržence různých skupin Nového věku spojuje jeden pseudonáboženský zážitek: styk s démony prostřednictvím drog, meditací a psychotechnik.

Pozoruhodné jsou i symboly Nového věku: hákový kříž — dávný indogermánský okultní symbol štěstí, který převzal od starých Germánů Hitler (některé skupiny Nového věku učí, že Adolf Hitler byl jeden z nich, protože čerpal ze stejných zdrojů, měl stejné cíle a používal stejné metody). Dále je to číslo 666 (Zj 13,18), jež má podle Alice Baileyové „svaté vlastnosti“ a podle učení Nového věku má být co nejčastěji používáno, aby se uspilil pokrok civilizace a nástup nového věku. Dalším jejich rozšířeným znamením je duha — většinou jen její

polovina, která symbolizuje most mezi lidskou duší a „velkým duchem vesmíru“, kterým není nikdo jiný než Lucifer. Je pozoruhodné, kde všude se v poslední době tento znak objevuje: na reklamních dárcích, dopisních papírech, dětských hračkách apod.

Dále se zde dočtete o přípravě pro vystoupení Maitrea, falešného Krista, který „jíz kdesi utajen žije...“

„Jestliže je odhalen velký svod hnutí Nového věku, musíme z toho vyvodit důsledky dříve, než bude pozdě...“

Brožurku vydal LUXPRESS Praha a za 9 Kčs si ji můžete objednat u našeho vydavatelství.

Pavel Steiger: ZÁPAS O DUŠI

S milými manžely Pavlem a Klárou Steigerovými jsme se mnozí setkali na velikonoční konferenci v Ostravě. Nyní vychází — kromě jimi připravovaného časopisu Zápas o duši — stejnojmenná knížka, která má tři části:

- v 1. části autor objasňuje, proč je „křesťanem“, proč věří ve Stvořitele a Bibli a co jej motivuje k napsání této knížky. Tato první část oslovuje zejména ty, kteří nevěří v Boží existenci, kteří nečtou Bibli a zůstávají v ateismu.
- druhá část, nejobsažnější, rozebírá nezvyklým způsobem proroctví Písma o tom, „co se bude dít brzo“. Jde o spojení proroctví Starého a Nového zákona v jednotlivý celek, zejména rozbor proroctví knihy Daniele proroka a Zjevení Jana. Dovolím si napsat, že takový pohled na současně probíhající dějinné události a jejich zhodnocení podle Písma nebyl mezi námi publikován.
- třetí část vede člověka ke znovuzrození. Když se v první části dověděl, že Pán Bůh existuje, že je Stvořitelem všeho, že Bible je Božím Slovem, a ve druhé části čtenáři byly předloženy konkrétní události jako důkazy naplnění Božího Slova, pak mu zbývá položit si třetí otázku: jak mohou být zachráněni? Cestou ke spasení nejsou dobré skutky, odřikání, polepšování, ale jediná cesta je: Pán Ježíš Kristus!

Doporučujeme tuto knížku jak pro věřící čtenáře, tak i jako výbornou evangelizační pomůcku. Můžete si ji objednat v našem vydavatelství nebo u bratra ing. Bohuslava Vlčka, U stadiónu 379, 595 01 Velká Bíteš.

Josef Kurz: PŘÍKLADY A PODOBENSTVÍ VELIKÉHO SLUŽEBNÍKA SLOVA

V našem vydavatelství právě vychází tato velmi dobrá evangelizační pomůcka, v níž bratr Josef Kurz shromáždil 87 příkladů a podobenství známého evangelisty minulého století, D. L. Moodyho. Tyto příklady a podobenství bratr Kurz volně upravil a rozšířil, aby byly srozumitelné čtenářům naší doby a aby mohly přinášet takový užitek, jaké přinášely před 100 lety. Obsah je zpracován tak, že články rozdělujeme podle obsahu na evangelizační, duchovně vyučovatelské a výchovné — pastýřské. Rejstřík významných pojmů a biblických citátů slouží zejména sloužícím bratrům. Kniha má 145 stránek, je graficky upravena bratrem Jaroslavem Kapcem a její cena bude kolem 20 Kčs. Můžete si ji objednat v našem vydavatelství.

EVANGELIUM PODLE JANA

Od chvíle, kdy bylo možno uspořádat veřejná evangelizační shromáždění, postrádáme vhodné a levné pomůcky pro tyto evangelizace. Nyní vydáváme brožurku Evangelium podle Jana v ekumenickém překladu a za výrobní cenu.

Věříme, že mnozí čtenáři ji budou rozdávat posluchačům a přátelům zdarma. Vždyť toto evangelium bylo napsáno proto, aby lidé uvěřili, že Pán Ježíš Kristus je Boží Syn a že nabízí spasení i v dnešní době. Doporučujeme, aby sbory i jednotlivci si objednali tuto brožuru najednou ve větším počtu.

Josef Korbel: V NEPŘÁTELSKÉM TÁBOŘE

Bratr Josef Korbel, důstojník Armády spásy, byl v roce 1949 zatčen v Brně a pak odsouzen na 12 let vězení jen kvůli tomu, že sloužil svému Pánu, a tím

byl nepohodlný režimu. Jakou trnitou cestou procházel až do roku 1959, kdy byl propuštěn, a jakou Boží milost přitom zakoušel, to se můžeme dočíst v této knížce. Jeho styl psaní přibližujeme čtenářům v tomto čísle Živých slov článkem „MIROSLAV“. Doporučujeme tuto knížku i jako evangelizační pomůcku a jako vhodný dárek pro přátele, kterým vydáváme svědectví o moci Pána Ježíše Krista. Kniha má asi 150 stran a je doplněna obrázkovou přílohou. Cena bude kolem 30 Kčs. Vychází v našem vydavatelství.

Poznámka: Adresa — Vydavatelství Křesťanských sborů,
Bořivojova 29, 718 00 Ostrava-Kunčičky

—jos

BIBLICKÝ OTÁZKOVÝ KVÍZ

Chcete si vyskúšat svoju biblickú známosť a postreh? Ak sa zapojíte do nášho kvízu, isto získate lepší rozhľad v biblickom svete.

Otázky sú bodovo odstupňované podľa náročnosti.

Správne očíslované odpovede na otázky doplnené biblickými textami, spolu so svojou adresou a vekom posielajte do 10 dní po obdržaní časopisu na adresu: **PAVEL JANČO, Korunovo č. 3, MARTIN 036 01.**

Kto dobre zvládne všetky 4 časti kvízu, bude odmenený.

Prvá časť

100

1. Ktorý muž sa dostal pre svoju neposlušnosť do vody?
2. Ktorý človek si sám postavil šibenicu?
3. Kto oklamal svojho otca a potom bol oklamán svojimi deťmi?
4. Ktorý kráľ bol pastierom?
5. Ktorý pastier sa stal kráľom?

200

6. Ktorý muž si „kúpil“ malomocnosť za striebro a 2 rúcha?
7. Ktorý učiteľ bol poznaný až po zakončení vyučovania?
8. Ktorá kráľovna bola hotová sa obetovať za svoj ľud?
9. Kedy boli Pánovi učenenci podozrievaní z krádeže?
10. Kto si naschvál sadol na ukradnuté veci?

300

11. Ktorý prorok dostal vlastný byt?
12. Kto bol najväčším obchodníkom s obilím?
13. Aká hudba priviedla troch mladých mužov do fažkostí?
14. Ktorý mládenec išiel na východ, ako muž na západ, ako stavec na juh a keď bol mŕtvy, niesli ho na sever?
15. Kto položil prvú otázku v Novom Zákone?

400

16. Ktorý tanec stál verného Božieho muža život?
17. Kto mal strašný nástenný verš vo svojom dome?
18. Kde boli vážni skúmatelia Písma, ktorí ho čítali každý deň?
19. Ktorá dieta dostalo cestovné na útek vo vzácných daroch?
20. Ktoré zvieratá horeli a predsa nezohoreli?

500

21. Ktorý Bohom daný obraz sa neskôr stal modlou?
22. Ktorá žena bola prvou zvestovateľkou zvesti o Pánovi Ježišovi?
23. Odkiaľ boli vziané peniaze na zaplatenie poplatkov za Pána Ježiša a jeho učeníkov?
24. Vymenujte aspoň 5 osôb, ktoré dvakrát zomreli prirodzenou smrťou?
25. Ktorí dvaja mládenci zanechali na úteku svoje šaty?

Správne odpovede sa dozviete v nasledujúcom čísle „Živých slov“.

—jj

Z REDAKČNÍ POŠTY

Milý brat,

po prečítaní druhého čísla Vášho časopisu ma napadlo napísať vám tento list. Predovšetkým by som sa vám chcel predstavíť...

Celý svoj život, až do strednej školy, som prežil bez toho, že by som počul o Bohu a Pánovi Ježišovi Kristovi. Moji rodičia nie sú veriacimi a ako oni hovorili, chceli mi dať možnosť, aby som si mohol sám vybrať, či sa chcem stať veriacim. Výchova v škole aj v celom okolí ma viedla k životu bez Boha. Na strednej škole som sa po prvý krát stretol s človekom, ktorý bol skutočne znovuzrodený, nielen veriaci. Bola to priateľka, ktorá mi svedčila o tom, že Boh skutočne existuje, že je to skutočne živý Boh. Ja som však reagoval úplne v zmysle svojho doterajšieho života. Napriek nášmu priateľstvu medzi nami dochádzalo k veľkým sporom, pričom každý z nás vytrvalo zotrval na vlastnom stanovisku. Napriek tomu, že som o Pánovi Ježišovi nič nevedel, nevedel som, kto to bol, prečo prišiel a čo pre nás urobil, zotrval som v tejto nevedomosti. Hoci som od priateľky dostával literatúru hovoriacu o tom, kto On je, nikdy som si ani jedinú knihu neprečítal. Tieto naše spory boli čoraz horšie, takže z mojej strany preráslo priateľstvo až do nenávisť. Keďže priateľka mala problémy aj v zamestnaní, odišla z nášho mesta.

Medzitým som sa dostal na vysokú školu. Mal som problémy s mnohými predmetmi, preto som privítal pozvanie na spoločnú prípravu k skúškam s dvomi spolužiakami. Pri ich návšteve na internáte ma veľmi prekvapilo, keď som zistil, že aj oni sú veriaci. Tiež mi ponúkli literatúru a vydávali mi svedectvo, avšak moje srdce bolo stále tvrdé. Pán Ježiš však zmenil aj toto.

Raz, bolo to na začiatku minulého roku, som od nich dostal parafrázovaný text Nového zákona (Slovo na cestu). Aké bolo moje prekvapenie, keď som videl v tejto knihe opísaný celý môj život, keď som videl odsúdenie za všetko, čo som urobil. Neskôr, keď som čítal Matúša 11,16-17 v Roháčkovom preklade, ako keby som počul rozsudok smrti. Vtedy som si spomenul na to málo, čo som dovolil spolužiakom povedať. Hoci dovtedy som mal s modlitbou problémy, v tej chvíli som proste padol na kolena a prosil Pána Ježiša o odpustenie a o to, aby vošiel do môjho života. Ešte v ten večer som si prečítal, že Boh chce práve toto a že viac mi to, čo som celý život robil, nepočíta za zlé. Táto radosť však nemala dlhého trvania. V čase, keď sa toto stalo, ešte som nechodil do žiadneho zhromaždenia. Keď som potom začal chodiť do zhromaždenia, počul som hovoriť o obrátení a znovuzrození, ale nevedel som, o čom sa hovorí. Myslel som si, že teraz sú mi len odpustené hriechy a až neskôr, keď budem dlho chodiť do zhromaždenia, Pán Ježiš mi dá večný život a stane sa mojím Pánom.

V máji som bol aj na evanjelizácii brata Irwina. Keď som na výzvu vystupoval pod pódium, myslel som, že sa na mne niečo zmení a tak sa „obrátim“. O to väčšie bolo moje sklamanie, keď sa so mnou nič nestalo. Celý čas až do novembra 1990 som chodil v takomto stave. Keď som si čítal, že k spaseniu treba iba vieru, nič viac, pár dní som mal radosť z toho, že som spasený, ale keď sa Satan pýtal, či som obrátený, tak som vždy upadal do krízy. Celý ten čas však v mojom srdci, keď som si čítal príbeh o stretnutí Pána Ježiša s Tomášom po jeho vzkriesení, akoby mi Pán Ježiš hovoril, čo ešte chcem vidieť, veď už všetko mám. Toto zmenil až rozhovor s jedným bratom, ktorý mi rozprával o svojom obrátení.

Po tomto rozhovore som bol znovu psychicky zničený, ale po ceste domov som si uvedomil, že to som už predsa dávno prežil, čo mi brat povedal.

V tej chvíli som sa spoľahol na to, a odpovedy mám istotu spasenia. Nič na tom nezmenili ani Satanove útoky, ktorý sa pýtal, či to skutočne stačí. Ak si otvorím Božie slovo, ono mi svedčí, že som Božím dieťaťom... V júni sa chcem zúčastniť krstu v Batizovciach.

V druhom čísle živých slov som sa potešil článku „Jak překonal samotu“. Samota je totiž v mojom terajšom živote skutočnosťou. Moji rodičia sú neveriaci, nechápu, čo sa so mnou stalo. Viera v Pána Ježiša sa prejavuje — žiaľ — tak, že vniesla rozdelenie do našej rodiny. Teda hoci bývam s nimi v jednom byte, napriek tomu pociťujem samotu, ako bežnú vec. Duch svätý ma núti k tomu, aby som prestal sledovať televíziu, rozhlas a noviny. Tieto masmédiá vnášajú do srdca človeka väčšinou iba zlé veci. Pán Ježiš mi pomáha v tom, že sa mi dari zdržať sa sýtenia sa pokrmami ponúkanými svetom. Uvolnilo sa mi tým veľké množstvo voľného času. Tento voľný čas zatiaľ nie som schopný dobre využiť. Toto sú dôvody, pre ktoré som sa potešil článku vo vašom časopise. Avšak po prečítaní som trochu sklamaný, lebo vlastne žiadny návod, ako samotu prekonať, nepodáva. Nemáte, prosím, nejaké skúsenosti či rady, ktoré by ste mohli uverejniť?

Tiež ma trochu prekvapil článok o defoch veriacich rodičov, zvlášť pojednanie o „prebudení“ na str. 38. Je veľmi možné, že sa mylím, ale mám odpor voči tomuto slovu. Na vysokoškolskom internáte som mal možnosť stretnúť sa s jednou slečnou (vraj sestrou). Prišla nás (bol som na návšteve u spolužiakov) pozvať na ranné stíšenia, ktoré vraj bývajú pre veriacich na internáte. Hovorila o tom, že by sme sa nemali oddeľovať od iných denominácií. U nich v zbere vraj nastalo veľké „prebudenie“ medzi mládežou. Neskôr sme zistili, že tým mali na mysli dary Ducha (jazyky, uzdravovanie). Prejavilo sa to vzburou a odchodom mládeže zo zboru... Myslím, že ak bude niekto prebudený, nebudú to len „mláďa“. Určite pri tom treba spolupracu aj starších zboru, ktorí dokážu rozoznať vplyvy cudzích učení... Preto si myslím, že v tomto článku ide o prehnanú skutočnosť nezakladajúcu sa na pravde. Pán Ježiš, ak chce prebudenie, určite nebude pôsobiť len na mladých, ale hlavne na starších, ktorí majú už skúsenosti v chodení s Ním... Ja nemám právo na nejaké hodnotenie, a preto prosím o zhodnotenie a pomoc aj s týmto článkom.

Váš časopis síce čítam len krátko, ale myslím, že mi prináša množstvo úžitku. Ďakujem vám preto aj za to všetko bohatstvo, ktoré sa vám do neho dari zhromažďovať.

—RZ

Doslov redakcie: Pokiaľ chcete odpovedať bratru na jeho dve otázky, napíšte nám do redakcie.

NESTRATIL SA NÁM PÁN

„Otvorila som svojmu milému, ale môj milý sa už bol vzdialil, odišiel... Hľadala som ho, ale som ho nenašla.“ (Pies 5,6)

Pán sa dobrovoľne nikdy nevzdialil od svojho ľudu. Jeho láska k nim je tak veľká, Jeho záľuba v nich je tak hlboká a Jeho radosť z obecnstva s nimi je tak silná, že by mohol ísť s nimi po celý deň. Ale, ... On sa vzdialil v dôsledku toho, že Jeho ľud na Neho zabudol a išiel po svojich záľubách, ako to urobila nevesta svojmu ženichovi v Piesni Salomúnovej. Nemala pre neho čas, nechcelo sa jej bádiť. Keď upadáme do duchovného spánku, keď pre Pána máme len chvíľu času a nechodíme s Ním stále, On sa vzdialuje. Dokonca niekedy stojí vonku pred dvermi srdca vykúpeného človeka a klope [z] 3,20). Potom obnovenie obecnstva s Ním býva niekedy veľmi ťažké. —jos upr.

ANKETA

Během velikonoční konference v Ostravě proběhla anketa k časopisu Živá slova. Anketních lístků bylo rozdáno hodně, vyplněné listky odevzdalo 237 čtenářů.

Jsmo vděční těm čtenářům, kteří si našli chvíli času a lístek vyplnili. Zvláště jsme vděční těm, kteří nejen zakroužkovali příslušnou odpověď, ale navíc přispěli řadou konkrétních návrhů, CO a JAK zlepšit. Jsme vděční i za to, že řada našich čtenářů byla zcela adresná ve svých připomínkách (i když adresná kritika jistě někdy i zabolí!). Hřejivým balzámem byly i dovětky, že se bratří a sestry za tuto práci modlí a že nám přeji mnoho Boží milosti a požehnání. Za to chceme být ze srdce vděční.

Co vyplynulo z této sondy do naší činnosti?

Nechci uvádět jen suchou statistiku, zpracovanou počítačem, i když řadu čísel uvádíme, ale chceme se s Vámi sdělit i o Vaše postřehy.

Pokud tedy jde o naše čtenáře: Ohlásili se čtenáři ve věku od 8 do 81 let. Věkové zastoupení bylo vcelku rovnoměrné (do 15 let 5,5 %, 20 let — 14,3 %, 25 let — 11 %, 30 let — 11 %, 40 let — 18,6 %, 50 let — 15,2 %, 60 let — 9,7 % a 70 let — 13,1 %). Časopis čte pravidelně 47 %, přitom celý jej čtou převážně starší lidé. Střední generace a mladší lidé si články vybírají, asi 9,7 % čte časopis jen občas.

K jeho vnějšku „kabátu“ — tedy k formální stránce zazněla řada výhrad. Námítky jsou ke kvalitě papíru a nevýraznosti obálky. Nezanedbatelná řada čtenářů požaduje „srozumitelnější“ (ne tak „umělecké“) kresby, doplnění fotografiemi: Opakovaně zaznívají hlasy proti příliš dlouhým článkům, hovoří se o příliš teoretickém obsahu, o bezbarvém poselství, o tom, že některé články nedávají odpověď na otázky, které samy kladou. Starší lidé vytykají používání cizích slov, mladí zase přílišnou škrobenost a upjatost.

K biblickým úvahám je podle názoru většiny (66,2 %) nutno uvádět praktické využití v běžném životě (jednota teorie a praxe).

Články týkající se historie by měly obsahovat spíše popis konkrétních osob a událostí než filozofické výklady (43,9 %), řada čtenářů by ráda věděla něco o konkrétních osobnostech mimo rámec našich sborů. Asi 13,5 % čtenářů uvedlo, že historické články zabírají v časopise neúměrně velký prostor.

Ke křesťanské poezii jsou především připomínky ke kvalitě, která není vždy na úrovni. Značná část čtenářů (41,4 %) by uvítala i kvalitní básně starších autorů i z jiných křesťanských společenství. Asi 10 % čtenářů se o poezii výslovně nezajímá.

Zprávy ze života církve si přeje rozšířit 54,4 % čtenářů, přitom je velký hlad po informacích o křesťanství ve světě a po zprávách z misie (46 %).

Snad největší pozornost vyvolal námět „ožehavých témat“ — aktuální vlivy „cizích učení“, sex, interrupce, psychotronika, okultismus, závislost na toxických látkách, současná světová politická a hospodářská situace a její vliv na víru lidí atd. Zde naprostá většina (78,1 %) cítí potřebu se jim nevyhýbat, přičemž značná část je považuje za vysoce aktuální a potřebná. Problémům se nelze vyhýbat, je nutné se k nim vyjádřit včetně zaujetí pokud možno jasného stanoviska. Menší část (asi 11,8 %) je naopak názoru, že takové články by v křesťanském časopise být neměly!

Asi 75 % čtenářů cítí potřebu a užitečnost zveřejňování zajímavosti z přírody, vědy a techniky, které jsou v úzké souvislosti s životem křesťanů.

Mladí lidé konstatují, že časopis má málo článků vhodných pro mladé lidi a o mladých lidech. Objevily se náměty na zavedení inzerce, včetně seznamovacích inzerátů, žádost o stručné recenze knih, které se v současnosti objevují atd. Totéž platí o člancích pro děti. 55 % čtenářů se vyslovuje pro to, aby časopis obsahoval pravidelně přílohu pro děti (i za cenu rozšíření časopisu a zvýšení jeho ceny), 35 % považuje za nejlepší řešení samostatný časopis pro děti (třeba i ve spolupráci s některou blízkou denominací).

Redakce tedy navázala dosti realistický kontakt se čtenáři. Máme spoustu podnětů k zamyšlení a ke zlepšení. S Boží pomocí se budeme snažit, aby úroveň našeho časopisu mohla být vyšší. Hodně ale také záleží na vás, drazí čtenáři. Je to především váš časopis.

Nikdo jiný než vy, drazí mladí čtenáři, nezná tak vaše problémy, jako vy sami. Proto o nich prosím pište — své konkrétní otázky, náměty, zkušenosti i svědectví. Společně se pak pokusíme je řešit, najít na ně tu správnou odpověď.

Je poměrně jednoduché navrhnout, že by se v živých slovech měly objevovat zprávy doplňované fotografiemi. Jenže je tu háček — tu fotografii musí také někdo poslat. Takže — máte-li zajímavou zprávu i s fotografií, buďte tak laskaví a směle ji zašlete na známou adresu.

Některé věci však ani při nejlepší vůli zlepšit nelze — např. aktuální přehledy plánovaných akcí v jednotlivých sborech ap. Dvuměsíční interval spolu s přípravou čísla je příliš dlouhá doba na to, aby takové zprávy nebyly zastaralé. Tu by měly být pomoci oblastní sborové zpravodaje, které se začínají objevovat.

A tak ještě jednou díky za vaše připomínky. Chceme se jimi řídit a vyvodit z nich důsledky. A pokud jde o mlčící většinu? Ta si bude muset asi zvyknout, protože, kdo mlčí, souhlasí... tp

EVANGELIUM V NOČNÍM BAZARU

„Opravdu se na nočním bazaru dají koupit opice?“ ptá se René nedůvěřivě. „Samozřejmě. To budeš koukat, co všechno se tam dá koupit!“ odpovídá jeho čínský kamarád Yung Ming se smíchem. Na rohu ulice zaujal Reného shluk lidí. Udiveně se vyptával Yung Minga, co se tam děje. „To jsou herci. Vidíš, právě předvádějí nějakou tchajwanskou veseloheru. A podívej se tam naproti. Tam, co svítí reflektory a tisní se tolik diváků. To je čínský léčitel.“ René se nestačí divit: „Tady je lidí! Jsou tu všichni ti prodavači, herci a různí léčitelé každý den?“ „Většinou jen jednou týdně. Každý z nich už tu má své místo.“ Vysvětluje Yung Ming a táhne Reného ke stánku s opěkanými sěpiemi. „Jíš rád sěpie?“ ptá se užaslého kamaráda. „Cože, už zase jst...?“

Na tomto nočním bazaru zorganizovali Katrin a Peter Krattigerovi evangelizaci. Na Tchajwan přišli v červenci

1990. Působí v šestičlenném týmu misionářských pracovníků na severním předměstí velkého průmyslového města Kaosiung.

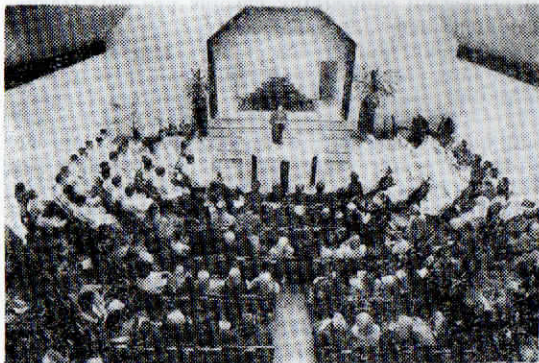
Od začátku hledali příhodné místo pro evangelizaci. Noční bazar se nachází přímo u jejich modlitebny. A tak zkusili využít této příležitosti k navázání kontaktů s místními obyvateli. Zřídili tam stánek s knihami, a aby upoutali pozornost, požádali u stánků různá představení, na kterých účinkují hudebníci, dramatické skupiny i evangelisté. Pomáhá jim rovněž pěvecký sbor jejich církve. Tímto způsobem získávají nové přátele, které zvou do shromáždění.

Také na Tchajwanu lidé touží po lásce, porozumění a uznání. Hledají duchovní útěchu a naleznou ji především tam, kde poznají tyto hodnoty. Skupina misionářů v čele s manželí Krattigerovými se upřímně snaží, aby co nejvíce lidí z Kaosiungu poznalo evangelium Ježíše Krista.

Z čas. „Ostasiens Millionen“ přel. Z. Mahuserová

Zprávy z našich sborů

OSTRAVA. Obrázky z dubnového křtu v ostravském sborovém domě svědčí o několika skutečnostech:

— že sborový dům, na jehož výstavbě se podíleli věřící z celé naší vlasti i ze zahraničí po dobu šesti let už slouží svému účelu, i když není zcela dokončen,

— že za poslední období dal Pán milost desítkám lidí činit pokání a znovuzrodit se, což nyní ochotně a s radostí vyznali křtem,

— že o tento křest byl zájem celého okolí a v prostorách sborového domu se shromáždilo více než 400 bratří, sester i přátel.

Bratři ostravského sboru chtějí plnit sliby, které dali Pánu i spoluvěřícím, že sborový dům bude patřit všem věřícím a že má sloužit pro e-

vangelizaci i pro vzdělávání v duchovních otázkách. Proto nabízejí od září 1991 uspořádání kurzů:

1. Poznej svou bibli — základní kurs k poznání Písma, který podle rychlosti probírání jednotlivých knih potrvá 2 až 3 roky.

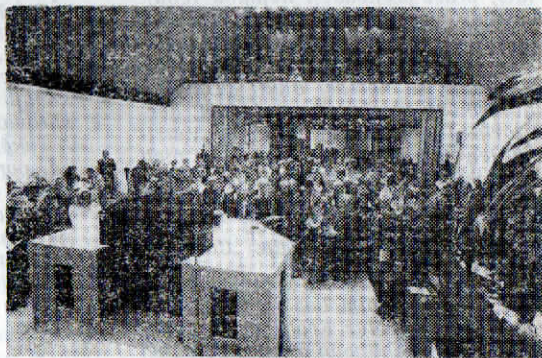
2. Budování a duchovní růst sboru — utřídění učení Písma k praktickému životu sboru ja-

ko celku i jednotlivců a skupin v něm.

3. Jak vyučovat děti a dorost? — pro učitele besídek a dorostu.

Jde o dálkové kursy se soustředěním v Ostravě vždy v sobotu před první nedělí v měsíci v době od 9 do 16 hodin. Pro využití dopravních prostředků a bratří vyučujících na těchto kursech budou všechny probíhat najednou. Ti, co mají o ně zájem, mohou se přihlásit na adresu ostravského sboru (Bořivojova 29, 718 00 Ostrava) prostřednictvím svých domácích sborů nebo i osobně do 10. 7. 1991. V přihlášce nutno uvést, o který kurs máte zájem a adresu každého účastníka. Prosíme o přímluvné modlitby i za tuto práci, aby se Pán oslavil tak, jako v minulém období při stavbě sborového domu.

Ostravský sbor

TEHDY A DNES

Křest v Těrlicku
v roce 1937

VZPOMÍNKA na 1. křest v Ostravském sboru

Radostný a duchovně bohatý byl první křest ve sborovém domě v Kunčičkách dne 21. dubna t. r. Pán nám jej daroval v zaplněném sále.

Bezděky se mi v novém a krásném prostředí vynořily vzpomínky na prostý počátek sboru v Ostravě, přesněji na první křest biblickým způsobem. Udál se v roce 1927 v řece (Odře). Všichni účastníci se sešli v Hulvákách v rodinném domku br. Tvrdeho a pak se šlo společně k řece. U nich bylo vlastně místo prvního shromáždění. Včetně hostů z Bohumína a Opavy se sešlo asi 25 až 30 bratří a sester, z nichž asi 4 byli pokřtěni. Kdo křtil a koho je již zapomenuto. Byl teplejší den prodchnutý radostí a nadšením z této chvíle těch, kteří podstupovali tuto poslušnost Pánu poprvé na půdě Ostravy. Nezkalilo je ani prostředí, že pro převlékání byl úkryt jen v porostu vrbovém kolem řeky, ani přihlízející zvědavci.

O rok později (1928) byl křest v Opavě, rovněž v řece. Kromě místních věřících přijeli z Ostravy-Hulvák manželé Tomancovi a jeden z nich byl také pokřtěn.

Teprve v r. 1929 byl uspořádán křest v Karvině s velikou účastí (přes 200) bratři a sester. V dalších letech býval již křest pravidelně v Těrlicku. zd

DOBŘÉ RADY PRO MLADÉ BRATRY A SESTRY

— Nemohu jinak, než se s vámi podělit se svou nesmírnou radostí. Až do dnešního dne mne ta radost neopouští. Roku 1961 (15. 11.) jsem uvěřila v Pána Ježíše, takže letos, dá-li Pán a zachová mne zde ještě do té doby, bude tomu z Jeho milosti plných 30let, co jsem Božím vlastnictvím. Ještě nikdy jsem toho nelitovala, tak jak to zní v překrásné písni: „Být Jezu tvůj, to teprve je život!“

Piši vám to proto, že za celých 30 let jsem nezažila tak velkou radost, jako letos v dubnu v Ostravě v novém sborovém domě. Byla jsem v úžasu, co doveďou věřící lidé vykonat, když spoléhají na Boha, Jeho vedení. Jeho přenesmírnou lásku a ve všem si nechají radit jím samým. Jedni pracovali fyzicky, druzí bojovali na modlitbách. Všechno se pak sjednotilo v jediný mohutný orchestr, který řídil ten nejvzácnější dirigent, Pán Ježíš sám. Jemu za to nechť vzejde čest, sláva i chvála!

Marné by bylo lidské úsilí, kdyby se vše dělo bez Boha. Vždyť „nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteří stavějí jej“ (Ž 127). Byl to velký zážitek, nejen z toho, že se Bůh přiznal ke stavbě, ale že nám přidal 52 mladých znovuzrozených bratří a sester do rodiny Boží. Když jeden za druhým vstupoval do vody na důkaz toho, že ponořují starého člověka a že na druhý břeh

vychází člověk nový, Boží, myslím, že spolu se mnou plakalo mnoho spolubratři a spolusester.

Proším vás, drazí pokřtění bratři a sestry, zůstaňte věrní svému Pánu až do konce života! Různé těžkosti a boje vás na cestě za Pánem neminou, ale teď už nejste sami, s vámi je náš Pán Ježíš, Spasitel a Vykupitel. Upřímně vám kladu na srdce: mějte se vzájemně rádi, neublížujte si a odpouštějte jeden druhému. Chovejte se důstojně, a to důležité: nehledejte si své životní partnery ve světě, ale vyprošujte si na modlitbách, aby vám je vybral sám Bůh z kruhu věřících. Narodili jste se do rodiny Boží, a proto zůstaňte věrní rodině Boží (Ž 87,5-7).

Vaše spolusestra D. B.

|||||

Vážení čtenáři,

několikrát jsme vás již informovali, že také u nás ve Vsetíně, odkud vám rozesíláme tento časopis, stavíme sborový dům. Jsme v druhé polovině stavby, ale nové poměry v naší zemi nás natolik zaskočily, že nejsme schopni stavbu dokončit sami bez pomoci druhých. Proto se obracíme s prosbou o pomoc k těm, jimž to Pán pokládá na srdce. Budeme vděční i za malý obnos, který nám s ochotným srdcem zašlete přiloženou poštovní poukázou. Číslo našeho stavebního konta je: Česká státní spořitelna — Nový Jičín, účet č. 6089849—808. Všem vám, kteří nám přispějete, předem děkujeme.

Velkou pomocí by pro nás byla i bezúročná půjčka do výše 70 000 Kčs, termín splatnosti v listopadu 1991. Prosíme, v případě možnosti dejte zprávu administraci tohoto časopisu.

Za Křesťanský sbor ve Vselíně vás srdečně pozdravují

Josef Holubec a Tomáš Pala

|||||

Dňa 13. 2. 1991 vo veku nedožitých 62 rokov Pán odvolal z kruhu batizovského veriaceho ľudu brata JURAJA LEHOCZ-KEHO. Stalo sa to cestou zo zhromaždenia, keď Pán povedal: „Dost! Poď domov, moj služobník!“ Od mladosti navštevoval zhromaždenie, hlavne v Batizovciach. Jeho život bol poznačený nemocou. Posledné mesiace ho Pán sprevádzal cez utrpenia a nemoce, a keď náhle prišla jeho posledná chvíľa, posledné slová zneli: „Pane Ježíšu, pomôž mi!“ A On mu pomohol prejsť cez Jordán do nebeskej otčiny, kde sa uvidí s tými, ktorí ho predišli. —g

Dňa 16. 3. 1991 sme na cintoríne v Lipníku v okrese Prievidza odprevadili milú sestru Zuzanu Lenhartovú vo veku 91 rokov z časnosti, kde prežila vo viere v Pána Ježiša 56 rokov. Verne navštevovala aj vo vysokom svojom veku zhromaždenia, návštevy veriacich prijímala, aj na dielo Pánovo pamätala až do konca svojho života. —daj

Náš drahý Pán si k sebe povolal našu milovanú sestru FRIDKU KOSTROVÚ dňa 22. 3. 1991 z Priekopy pri Martine.

Verne slúžila Pánovi a verne navštevovala zhromaždenie v Martine. Bola veľmi milá, za života jej manžela prijímali mnoho hostí. Každý sa u nich cítil dobre a odchádzal od nich potešený a povzbudený.

Veľmi túžila a modlila sa za svoje deti, aby sa obrátili a uverili v Pána Ježiša Krista.

Pohrebného zhromaždenia sa zúčastnili bratia a sestry z blízkeho i ďalšieho okolia dňa 26. 3. 1991. Vďaka Pánovi za jej požehnaný život. Dožila sa 83 rokov života. jč